

Регістраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

ГАЗЕТА ІВАНО-ФРАНКІВСЬКОЇ ХРИСТІЯНСЬКОЇ МІСІЇ МИЛОСЕРДЯ «ДОБРИЙ САМАРЯНИН»

ВІРУЮ

№ 8 (187)

серпень
2014

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

**Дай, Боже, нам долю, дай миру та щастя,
Хай жито зросте на травневій ріллі,
Осяй нас любов'ю і витри, як Батько,
Калинові сльози моєї землі.**

Віра в дії

Чужих дітей не буває, кажуть у народі. Практичне виконання цієї золотої мудрості – це показник цивілізованості суспільства. Бо не може вважатися моральним суспільство, де є покинуті і знедолені діти, спрагли не лише окрайця хліба, а й доброго слова і батьківської опіки.

Хтось біди просто не помічає, а хтось не мислить свого життя без доброго діла. І для таких роботи ніколи не забракне.

Благодійна організація «Золота генерація» – результат такої діяльності. А почалося все з того, що випадок звів Ганну Попідоху з Коломийської церкви християн

віри євангельської з однією з неблагополучних сімей, де без належного піклування опинилися семеро дітей. Серце матері і бабусі не могло залишатися спокійним, адже у разі позбавлення горе-батьків батьківських прав долю дітей не передбачиш.

До справи приєдналися інші небайдужі християни, заручилися підтримкою служби у справах дітей Коломийської райдержадміністрації – і почалося служіння милосердя, яке сьогодні виросло у благодійну організацію «Золота генерація».

Гаслом її діяльності, власне, і став вислів, згаданий на початку, – «Чужих дітей не буває». А серед основних цілей діяльності – збереження та зміцнення фізичного і духовного здоров'я нації, пропагування здорового способу життя.

(Закінчення на 2-й стор.).

Божа педагогіка

пішов в околиці Сидону та Тиру, де зустрів жінку-ханаанейку, і одразу повернувся назад. Складається враження, що Він пішов туди саме для неї, щоб зцілити її доньку.

Околиці Тиру та Сидону були територією Фінікії (це сучасний Ліван). Це були відомі торговельні міста, дуже заможні, там жили освічені люди, купці. І водночас це були язичницькі території.

Тож ця жінка була язичницею. Але вона знала про Ісуса, знала, що Він творив чудеса. І звернімо увагу на етапи спілкування жінки та Ісуса.

Спочатку жінка кричала до Ісуса: «Змилюйся надо мною, Господи, Сину Давидів, – демон тяжко дочку мою мучить!». Вона кричала здалека. Потім підійшла і, вклонившись йому, каже: «Господи, допоможи мені!».

Спершу ми бачимо мало не вимогу до Ісуса задовольнити її потребу, причому вимогу, виголошену на відстані, а потім – смирення та поклін, вже близько біля Нього. Спочатку вона просила допомоги її дочці, а тепер вона просить допомогти їй самій.

Іноді можна спостерігати таку саму ситуацію в наших стосунках з Богом. Про Бога знаю, навіть до церкви

регулярно ходжу, але якщо уважно подивитися на моє життя, то можна побачити там багато божків: відносини з чоловіком чи жінкою, дітьми, на роботі з колегами, ставлення до грошей тощо... А коли на голову звалюються проблеми, починаю кричати до Бога, вимагаю, щоб Він зробив те, що мені потрібно. Використовую Бога, як чарівну палочку. А Він мовчить. Кричу, кричу, молюсь, молюсь, а Він мовчить. І тільки коли починаю розуміти, що не можу вирішити свою проблему, – приходиться смиреннися. Приходить тоді, коли я, як ця жінка, вже не вимагаю від Бога виконання своєї волі, але підходжу до Нього близько і вклоняюся в смиренні. І саме це смирення дає можливість визнати Ісуса Богом мого життя. Тоді стає зрозуміло, що не за тими божками я бігаю в житті. І тільки коли я підійду до Бога в смиренні, я можу просити: «Допоможи мені», а не: «Виріши мої проблеми».

Така Божа педагогіка. Іноді вона виглядає жорсткою, але Господь задля жінки-ханаанейки, тобто задля нас із вами, пішов в язичницькі краї, щоб повернути нас Собі. Йому дуже важливо, щоб ми були поряд з Ним, щоб ми були спасенні, а не бігли за своїми божками.

Переображення чи... наслідування хамелеона?

«Зовсім дешево віддам, беріть, будь ласка, такий мак ось гарненький, – ревно припрошувала бабуся незговірливого покупця. – Свято ж завтра, з чим до церкви підете, а тут букетик ось, мачок, недорого...» Перемовини закінчилися, і мені, випадковому перехожому, здалося, що сторони залишилися задоволені.

Отже, про день Переображення Господнього. «А через шість день забірає Ісус Петра, і Якова, і Івана та й веде їх особно на гору високу самих. І Він переобразився перед ними. І стала одежа Його осяйна, дуже біла, як сніг, якої білильник не зміг би так виблиту на землі!» (Мр. 9:2-3).

Наш Господь – на горі Переображення. І учні пережили щось надзвичайне, квінтесенцією чого було: «Добре нам тут!». Наскільки важливий спогад про цю євангельську подію у нашому слідуванні до гори Переображення?

Ми не даремно згадали у заголовку оригінальну тваринку під назвою хамелеон. Його властивість змінюватися (переображатися) загальновідома.

А тепер про нас і про наші безмежні можливості переображення по-хамелеонівськи (хай не образиться невинне створіння – воно тут ні при чому).

Отже, по порядку: Хамелеонство звичайне – коли ти дбаєш про зовнішнє, не турбуючись про переображення серця: «Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що чистите зовнішність кухля та миски, а всередині повні вони здирства й кривди!» (Мт. 23:25).

Хамелеонство відповідно до ситуації: «А посяє на кам'янистому ґрунті – це

той, хто слухає слово і з радістю зараз приймає його; але кореня в ньому нема, тому він непостійний; коли ж утиск або переслідування настають за словом, то він зараз спокушується» (Мт. 13:20-21).

Хамелеонство «особливих помазаних»: «Такі бо фальшиві апостоли, лукаві робітники, що підроблюються на Христових апостолів» (2Кор. 11:13).

Хамелеонство «прем'юм-класу»: «І не дивно, бо сам сатана прикидається ангелом світла!» (2Кор. 11:14).

Матеріальне хамелеонство – вміння мінятися за гроші і послуги та інші матеріальні речі. Тут просто безмежний простір для зміни кольорів та відтінків, хоча, як правило, завжди переважає зелений.

Хамелеонство... – далі продовжуйте самі.

Відоме вміння «увійти в образ» дозволяє акторам настільки увійти в роль, що глядач не сумнівається: перед ним – справжній образ людини, якої давним давно вже немає на землі. Тому нам треба справді переобразитися в образ Христа, а не грати роль християнина в театрі земного абсурду, щоб одного разу сказати: «І живу вже не я, а Христос проживає в мені» (Гал. 2:20).

Микола СИНЮК.
Єпископ.

ЗВЕРНЕННЯ

Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій до засобів масової інформації

У сучасному бутті засобам масової інформації відведена важлива роль у формуванні громадської думки у суспільстві та міжлюдських взаємовідносин у світі. Похвально, приємно і суспільно корисно, коли ця роль здійснюється відповідально, з дотриманням загальнолюдських принципів моралі, законодавства та високих стандартів сучасної журналістики.

Однак, все частіше ми стаємо свідками іншого роду «журналістик» – інформаційних воєн, які ведуться як між країнами та народами, так і всередині нашої країни, коли істина брутально підміняється відвертою брехнею.

Засоби масової інформації, які покликані доносити до людей правду, використовуються задля розпалювання ворожнечі проти України, виправдовування зовнішньої агресії проти нашої держави, порушення її суверенітету й територіальної цілісності. Визначаючи правду однією з найвищих цінностей, ми вважаємо недостойним та засуджуємо поширення неправдивої і фальшивої інформації про події в Україні.

На превеликий жаль релігійна сфера – не виняток. У нашій країні та за кордоном на телеканалах та в інших ЗМІ неодноразово спостерігалось поширення неправдивої, недостовірної та часом провокаційної інформації на релігійну тематику. Внаслідок цього формується негативне ставлення як до віруючих та релігійної спільноти взагалі, так і до окремих українських конфесій та релігійних організацій і їх представників зокрема, що може призвести до посилення поділу та провокувати ворожнечу всередині українського суспільства і, як наслідок, привести до вкрай небезпечного суспільного протистояння на релігійному ґрунті.

Такі дії загрожують внутрішній безпеці нашої країни, яка сьогодні як ніколи має потребу в єдності та консолідації всіх здорових сил. Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій докладає багато зусиль для збереження миру і дотримання міжконфесійного порозуміння в українському суспільстві. Ми не можемо допустити, щоб ці зусилля були змарновані шляхом зловживання свободою слова як в українських, так і в закордонних ЗМІ.

Ми усвідомлюємо потребу суспільства у всебічному, зваженому, об'єктивному інформуванні про церковне і релігійне життя, у тому числі потребу висвітлення проблемних питань життя конфесій та міжконфесійних відносин. Церкви і релігійні організації відкриті до конструктивної співпраці із засобами масової інформації для досягнення цієї мети. Зі свого боку, ми закликаємо як українські, так і закордонні ЗМІ об'єктивно та неупереджено висвітлювати події суспільно-політичного, міжнаціонального, релігійного та міжконфесійного життя в Україні. Всім нам належить пам'ятати, що неправда – один з найважчих гріхів, за який неправдомовець понесе відповідальність.

Сподіваємося, що конструктивна співпраця Церков та релігійних організацій з представниками медіа сприятиме припиненню зовнішньої агресії проти України, зупиненню кровопролиття, подоланню ворожнечі, формуванню високоморального, мирного, стабільного, злагодженого й консолідованого українського суспільства, зміцненню української державності, встановленню справедливих відносин з іншими країнами.

Київ, 23.07.2014 р.

Слова мудрості: **«Чим більше ви будете розуміти Біблію, тим прекраснішою вона буде здаватися» (Й. В. Гете).**

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

Об'єктом особливої уваги благодійників стали діти-сироти і діти, позбавлені належного батьківського піклування, що проживають у Коломийському районі на Івано-Франківщині. Дбають і про буденне життя, і про свято для душі.

З великою охотою діти-сироти займаються у хорі, репетиції якого регулярно відбуваються в домі молитви Коломийської церкви ХВС. На жаль, не всі опікуни охоче відпускають дітей на ці заняття, мотивуючи це побоюванням, що дітей, мовляв, навчать нової віри.

Дитячий хор бере активну участь у богослужіннях Коломийської церкви ХВС. А церква ревно молиться за цих дітей і їхніх опікунів, дякуючи Богові за Його любов до всіх знедолених і знеможених.

Вже традиційними стали екскурсії у мальовничі Карпати. На одній з останніх таких екскурсій 68 дітей під наглядом 17 дорослих прекрасно провели час у Буковелі і Микуличині. Катання на канатній дорозі викликало в дітей неабиякі емоції.

42 дітей у супроводі 10 дорослих здійснили незабутню поїздку до Львова, де побували в аквапарку, відвідали церковну виставу, а ще взяли участь у богослужінні в євангельській церкві «Благодать».

17 вихованців змогли донесхочу покататися на ковзанах на льодовій арені у Чернівцях.

«Золота генерація» займається не лише влаштуванням дозвілля занедбаних дітей. У разі потреби тут надають консультацію адвоката для захисту на суді інтересів дітей, чиїх батьків хочуть позбавити батьківських прав, а якщо необхідно – і оплатять послуги адвоката.

Активісти благодійної організації надають дітям соціальний захист, дбають про соціальне забезпечення незахищених сімей, пропонують соціальні послуги задля подолання бідності.

Віра в дії

До проблемних родин навідується не з порожніми руками. Везуть усе – продукти, іграшки, одягу, взуття, ковдри, білизну, засоби гігієни, медикаменти, побутову хімію. Напередодні навчального року дбають про те, щоб діти мали все необхідне для навчання – канцтовари, шкільні сумки, форму, спортивні костюми.

Дяка Богу, вдається знаходити жертводавців. Скажімо, адміністрація магазину «Саша» пожертвувала 19 костюмів і 15 пар штанів для потреб соціально незахищених дітей.

А скільки передано предметів побутової техніки – хоча і вживаної, але в доброму стані, – не злічити. Стараннями працівників благодійної організації потребуючі родини отримали холодильники, пральні машини, меблі, дитячі ліжка, обігрівачі, котли тощо.

«Золота генерація» організувала і профінансувала копання криниці в селі Грабич, де шестеро дітей залишилися без батька і матері; ремонт кімнати для потребуючої сім'ї в селі Марківка, мурування печі в Лісному Хлібичині.

Силами благодійників проводиться ряд виховних заходів культурно-мистецького спрямування. Організовані заняття з малювання, трудового навчання, кулінарії. Дітей вчать співати, декламувати. Вони охоче беруть участь у святкових програмах.

Коли горе-батьків позбавляють батьківських прав, «Золота генерація» не залишає без опіки їхніх дітей. Насамперед дбають про те, щоб знайти

взуттям, продуктами харчування, ковдрами і постільною білизною, а також засобами гігієни була надана сиротам, які навчаються у Коршівському ПТУ. Коштами благодійної організації ді-

для них відповідні заклади, стежать за їхнім вихованням, навчанням. І роблять все можливе, щоб сім'я відновилося. А для цього працюють з батьками.

Зокрема, профінансована реабілітація у спеціальному центрі міста Коростеня двох матерів. А всього за час діяльності організації в сім'ю повернулася 21 дитина.

Деяким дітям допомогли влаштуватися в сиротинець під егідою УГКЦ в м. Коломийі і в сиротинець церкви ХВС м. Тлумача.

Серед пріоритетних цілей «Золотої генерації» – захист прав сиріт, інвалідів, дітей з багатодітних родин, людей, позбавлених соціальної допомоги та засобів до існування.

Конкретна допомога – одягом,

вчинці, хворій на ДЦП, окрім якої в родині ще троє дітей, придбали інвалідну коляску.

Подбали про ще одну сім'ю в Коломийі. Троєх діточок виховують глухоніма матір і глухонімий незрячий батько. Їм купили обігрівач, знайшли вживану, але в доброму стані шафу, завезли холодильник, газову плитку, інші необхідні у повсякденному вжитку речі.

Опікується благодійна організація і сім'єю Семенюків (одне з трьох діточок хворе, а батько потребує лікування серцевої хвороби).

На жаль, хворих сьогодні не бракує, тому «Золота генерація» залучає лікарів-спеціалістів для надання кваліфікованої допомоги потребуючим. Оплачують послуги дитячого стоматолога.

У «Золотій генерації» дбають не лише про тіло, а й про душу людини. Для цього щомісяця в домі молитви церкви ХВС м. Коломийі проводять зустрічі з дітьми. Регулярно їх відвідують 30-40 дітей. Вивчають Слово Боже, проводять уроки на біблійну тематику, влаштовують різні ігри, сценки, вікторини.

Після занять для дітей накривають столи, готують для них пам'ятні подаруночки. Самі діти охоче беруть участь у святкових програмах. На одній із таких програм в інтернаті села Гвіздець побували 117 дітей.

На уроках рукоділля дітки вчаться ліпити, малювати, шити, робити різні витинанки. Дуже подобаються їм і уроки кулінарного мистецтва. І це й не дивно – що може бути смачнішим за печиво, яке ти спік сам.

А влітку цього року «Золота генерація» провела християнський табір для дітей-сиріт у відпочинковому комплексі «Підкова» мальовничого села Пістинь на Косівщині. Для організації табору були задіяні 38 представників церкви ХВС м. Коломийі і команда з Чернівецької області – вчителі недільних шкіл, наставники, медперсонал, кухарі і сторож.

Діти могли дізнатися більше про Живого Бога, Ісуса Христа і Духа Святого, вчилися звертатися до Нього за допомогою і утверджувати християнські принципи у своєму власному житті.

Наприкінці табору більше 30 дітей старшого віку відізналися на заклик до покаяння і довірили свої життя в руки Господа і Спасителя Ісуса Христа.

Благодійна діяльність потребує значних фінансових затрат. Здебільшого це пожертвування меценатів, людей доброї волі і співчутливого серця, які розуміють, що, як сказав колись один письменник, на землі і справді треба жити так, щоб не було боляче за безцільно проведені роки.

Людмила БЕНДУС.

Гуманітарна катастрофа починається з цінностей

Гуманітарні катастрофи, як правило, дають таке загальне визначення: це загроза знищення або зникнення певної соціальної групи, частини суспільства або навіть цілого народу в результаті невідконтрольних людних явищ (природні катаклізми, засухи, землетруси, повені тощо) і підконтрольних людних явищ (штучний голод, епідемії, геноцид, військові дії, деструктивні дії одержимих владою правителів та ін.).

Проте такі підконтрольні людні явища, як штучний голод, епідемії, геноцид, війни, тоталітарні режими – це не стільки сама гуманітарна катастрофа, скільки наслідки такої катастрофи в мозку людини або навіть частини народу: на рівні світогляду і цінностей, на рівні ідеологічних рішень і безвідповідальних вчинків відносно свого ближнього, родини, країни і народу.

котра в п'ять разів перевищує швидкість вбивств у нацистських таборах смерті, а тоді, коли свідомість більшої частини хуту змінилася у ставленні до тутсі: вони більше не мають права існувати як нація.

Гуманітарна катастрофа в Донецькій і Луганській областях почалася не тоді, коли терористичні організації «ДНР» і «ЛНР» почали військові і злочинні дії щодо мирного населення, а тоді, коли певна (досить велика) частина населення Донбасу (не можу і не хочу визначати процентне співвідношення) повірила жажливій пропагандистській брехні «червоно-православної» ідеології і за допомогою референдуму дала зелене світло терористам з усіма страшними деструктивними наслідками, що витікають звідси.

Будь-яка гуманітарна катастрофа як наслідок підконтрольних людних явищ починається винятково у світогляді і цінностях окремої людини, со-

ціальної групи і цілого народу. Безвідповідальне (свідоме чи несвідоме) ставлення до зберігання штамів вірусу і санітарних норм нерідко призводить до епідемій. Одна людина безвідповідально приносить страшний вірус в автобус, але лікуватися повинна кожна людина зокрема; іноді можливий навіть летальний кінець.

Піднесення своєї нації, своєї країни і своєї мови на рівень божественного статусу («Третій рейх» і «третій Рим», «чиста раса» і «народ-богосець» тощо), привласнення собі виняткового права судити світ, інші народи й мови, визначати їх право на життя, долю і майбутнє, а також одержимість релігійним націоналізмом, коли істинність віри визначається не вірністю вічним цінностям Христа, але рамками належності до «слов'янських» (читай «російськомовних») націй, – неминуче призводило, призводить і призводитиме до гуманітарної катастрофи. Спочатку – до катастрофи в житті жертв, тих, проти кого оголосили гібридну війну, а потім (рано чи пізно) – до катастрофи в житті самого насильника, того, хто цю війну ініціював під хибними гаслами відновлення «історичної справедливості», «збирання земель», «захисту N-мовного населення» тощо...

Гріхопадіння, ця найперша гуманітарна катастрофа, відбулося не тоді, коли Адам і Єва скуштували плід з дерева пізнання добра і зла, їм відкрились очі, і вони з жахом усвідомили, що нагі і що сталося щось неоправдане. Гріхопадіння відбулося тоді, коли людина спокусилася хибними перспективами першої «гуманітарної допомоги» і прийняла відповідне рішення, орієнтоване на досягнення нового «богоносного» і «богоподібного» статусу: стати таким, як Бог. Один з перших страшних наслідків цього – рішення Каїна позбавити Авеля життя. Спочатку гріхопадіння відбулося на рівні світогляду і цінностей, і тільки потім, як наслідок, стало реальністю життя: куштування плоду, духовна сліпота і смерть.

«Гуманітарний коридор», який пропонує сатана, пролягає через невірство до слів Бога, через піднесення своїх бажань на рівень критеріїв оцінки навколишньої дійсності, зрештою, через вбивство Авеля: позбавлення життя свого ближнього заради любові до себе і через ненависть до інакшості.

У кінці цього коридору характер людини перетворюється не на образ і подобу Христа, а на образ і подобу деструктивної «богоносної» ідеології. Сутність цього преображення полягає в уподібненні оркам, які поширюють навколо себе моральний сморід і сіють смерть, горе і сльози, відповідно до свого слогана: вкрасти, вбити, погубити. «Любов» сатани породжує вседозволеність, а його «прощення» породжує безкарність і безвідповідальність за свої рішення, слова і вчинки. Це, у свою чергу, призводить до того, що заради блага і комфорту свого «єго» я починаю ненавидіти і розпинати ближнього.

«Гуманітарний коридор», який запропонував Христос, лежить через хрест, на якому Він помер з любові до нас, щоб дати нам прощення і відновити в нашому характері Свій образ і Свою подобу. Через «гуманітарний коридор» Христа можна пройти тільки добровільно взявши свій хрест у слідуванні за Христом. Любов Христа – це не вседозволеність. Прощення Христа – це не безкарність. Прийняття любові і прощення Христа полягає в тому, що людина стає здатною брати і нести відповідальність за свої рішення, слова і вчинки, а також здатною обмежувати своє «єго» заради ближнього і всіх інших людей.

Гріхопадіння і спокуса, як «гуманітарна катастрофа», починаються в мозку – на рівні світогляду і цінностей щодо себе, щодо ближнього і всіх інших людей. Хай береже нас Бог від «гуманітарної допомоги» Люцифера, суть якої не змінилася з часів Едемського саду: її ціль – показати Бога обманцем, а Його цінності – деструктивними. «Чи справді сказав Бог?» – це питання ми будемо чути щодня знову і знову. Єдина правильна відповідь на це питання – Добра Новина, яка змінює наше життя і характер за образом і подобою Христа: «Так бо полюбив Бог світ, що віддав Сина Свого Єдинородного, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне».

Тарас ДЯТЛИК.

Керівник ресурсно-дослідницького центру Євро-Азійської акредитаційної асоціації.
Доктор богослов'я.

Привид великої біди блукає Україною. Триває війна, гинуть люди... Горе вже увійшло не в одну сім'ю. Сьогодні як ніколи людям потрібне слово втіхи й духовного зміцнення. Сьогодні як ніколи люди прислухаються до голосу священства, вірячи, що голос цей лине звідти, де немає обману, підступу, лукавства, користолюбства. Сьогодні як ніколи люди згадують про Бога, від Якого так легковажно відмахнулися. На жаль, немає у світі такого священника, який міг би бодай найсердечнішим словом заспокоїти матір, яка поховала сина, подарувати надію бійцеві, який ковтає сльози, сидючи в інвалідному візку, показати вихід із безнадійного становища втікачам, котрі втратили в рідних місцях усе, чим жили, дати впевненість державному діячеві, який не знає, як звести кінці з кінцями в умовах війни. Ніхто з людей, навіть найдуховніших, не зможе, бо ми люди й наші можливості – людські.

Але, слава Богу, є в нас Той, Чий можливості безмежні. У першій проповіді в синагозі Ісус виклав просту й зрозумілу програму Своєї майбутньої діяльності, власне, мету Свого приходу на землю: «Дух Господній на Мені, бо

Він помазав Мене звіщати Добру Новину убогим і послав Мене звіщати розбитих серцем, проповідувати полоненим визволення, сліпим прозріння й відпустити пригноблених на волю» (Лк. 4:18). Це сталося дві тисячі років тому. Сьогодні зовсім інший світ, інші історичні обставини, інші люди, але якщо приміряти Ісусову програму на наше сьогоднішнє, то виявиться, що жодного пункту в ній опустити не можна. Триває війна. Духовне й фізичне змішалось. Скільки людей загинули, лишивши після себе рідних із глибокими ранами в серцях, скільки хлопців потрапили в полон, і доля їхня невідома, скільки біженців стали в довгі черги убогих прохачів, скільки ще по наших містах та селах чоловіків та жінок, отруєних ворожою пропагандою, пригноблених ідеологією божевільних політиків.

«... Сліпі прозирають, криві ходять, прокажені очищаються, глухічують, мертві воскресають і вбогим звіщається Добра Новина» (Мт. 11:5). Ми не претендуємо на те, щоб творити такі чуда, як творив Спаситель, але одне з Його чудес сьогодні доступне й для нас – ми можемо відкривати очі «сліпим» і вуха «глухим», проповідуючи літо Господнє сприятливе. Сьогодні Церква просто зобов'язана зійти зі свого християнського Сіону в долину до своєї пастви. Туди, де косять пшеницю, складають машини, доглядають дітей, туди, де триває війна.

Сім'я Ванги згадує, що інколи навіть під час звичайної розмови її голос змінювався на чоловічий, і Ванга говорила про речі, не пов'язані з темою розмови. Той, хто говорив через неї, знав те, про що Ванга і поняття не мала. Родичі тоді казали, що «в розмову хтось втрутився». Коли це закінчувалося, ясновидиця, ніби нічого й не було, продовжувала бесіду. Інколи сили, що говорили через Вангу, представлялися душами померлих, наприклад, Жанною д'Арк, і розповідали їй про топографію Парижа,

Родичі згадували, що в дитинстві Вангу навчили чарів, щоб їй було чим заробляти на прожиток. У тих краях ще була жива традиція «сліпих пророків», яка тягнеться з часів Гомера, а сліпота вважалася не хворобою, а знаком обраності, духовного зору. Тому сліпих навчали магії та схилили до езотеричних практик.

Хто ж говорив?

Після видіння вершника почалася світова війна. Цілий рік Ванга слабувала на безсоння, мала галюцинації, пов'язані з присутністю людей. Ось як вона сама описує механізм своїх видінь: «Коли до мене приходив якийсь чоловік, в мене з'являється відчуття, що в голові починається віконце, крізь яке я спостерігаю картини, і життя цієї людини проходить перед моїми очима, ніби кінострічка, а наді мною чується голос, який каже мені, що саме я маю переказати відвідувачеві».

«О ви, що нагадуєте про Господа, не вмовкайте! Не вмовкайте перед Ним...» (Іс. 62:6). Ті, кому відкриються «вуха», почують Його голос: «Ось тепер час сприятливий, ось тепер день спасіння!» (2 Кор. 6:2). Час сприятливий для покаєння, для навернення до Бога. Час особливо сприятливий для тих, по кому лупцюють із «Градів», кого, захопивши в полон, четвертують у катівнях, хто лежить в окопі, пошматований після обстрілу й бачить, як наближається його остання година. Час для тих, котрі чекають своїх синів живими. Для всіх, хто хоче бачити свою Батьківщину вільною, рівноправною в гурті демократичних країн, можливою, сильною і щасливою.

У країні процвітають корупція, наркоманія, п'янство, що не рік зростає число розлук, гинуть тисячі ненароджених дітей... Ось таке наше життя. На що ж витрачають дорогий час ті, кому Господь подарував велике благословення – спілкуватися з мільйонами людей через ефір? Водять людей по святих місцях, розповідають історію Церкви, гортають перед ними релігійний календар, демонструють чесноти давно померлих святих мужів, занурюють у глибини Слова... Не заперечую, усе це, можливо, й потрібно, але не сьогодні. Сьогодні людям необхідно найпростіше: пояснити, що таке гріх і привести їх до покаєння. А далі вони самі збагнуть, що

захищають солдатів не стільки каски й бронежилети, скільки Господь по молитвах; що оздоровлює травмований розум не психолог, а Ісус Христос. Він знає про розбомблені хати, зруйновані підприємства, спалені пшеничні поля. Він не байдужий до нашої біди, і «кожен, хто просить, той одержує, хто шукає, – знаходить, і тому, хто стукає, – відчиняють» (Лк. 11:10). Через Його волю проходять вода, газ, електроенергія. В Його компетенції – поставити владу, котра дбала б не за свій гаманець, а за добробут народу. Усе це Він може здійснити, якщо люди будуть молитися про це.

Успіх у молитві приходить через покаєння. Той, хто несе людям Добру Новину, мусить мати слово, яке торкалося б людського серця. Нехай хабарник дізнається, що від Бога нічого не приховаєш і що раніше чи пізніше невідпущний Суддя винесе йому Свій суворий вирок. Нехай блудник і гультьй довідається, що брудне його щастя неодмінно закінчиться гіркими сльозами. Нехай політик, котрий давно вже згубив свою совість, отримає перший дзвінок попередження через Слово, сповнене Духа Святого.

Пастирю Божих овець, очистись і проси, і Господь дасть тобі таке Слово!

Нещодавно невелика група християнської молоді з Києва вирішила здійснити євангелізаційну подорож

по районних містечках і селах нашого Правобережжя – від Києва до Одеси. Відвідали понад 15 населених пунктів. Що вразило? Відкритість сердець до проповіді Благої Звістки. Ніхто з молодих людей не агітував за свою конфесію, не намагався залучити у свою церкву – тільки Христос, тільки Слово Істини. Потроху починають доходити до нас Ісусові слова: «Ніхто не може прийти до Мене, якщо Отець, Який послав Мене, не притягне його до Мене...» (Ів. 6:44). Отець Небесний притягне, а не ми – якимись маніпуляціями, наполегливим запрошенням чи красивими обіцянками. Він приводить до покаєння, Він вводить в ту конфесію, що її Сам вибрав для Своєї дитини. «Не ви вибрали Мене, а Я вибрав вас...» (Ів. 15:16), – каже Спаситель, звертаючись до нас. Відкриймо людям «очі» й «вуха» і даймо свободу. Господь їх приведе, куди треба, якщо вони почнуть Його шукати. Від нас же вимагається лише одне: бути чистими й надійними провідниками Його волі.

Вразило нашу молодь також те, як багато людей у нашій країні не знають по-справжньому ні що таке християнство, ні Хто Такий Христос. У цій молодіжній подорожі близько п'яти тисяч осіб почули Добру Новину. І коли прийде лиха година, вони вже знатимуть, Кому принести свої жалі, у Кого просити допомоги. І Господь почує їхні молитви. Бо кожен, хто просить від глибини розкаяного серця, той неодмінно одержує.

Віктор КОТОВСЬКИЙ.
Християнський журналіст.

Ванга: ПРОРОЦТВА ЧИ ОДЕРЖИМІСТЬ

У комуністичних державах панував раціоналістичний світогляд і велася офіційна «боротьба з марновірством». Але чи насправді комуністів цікавила тільки наука?

Історію окультизму досліджувати нелегко через ускладнений доступ до джерел. А окультизм у країнах «народовладдя» – це взагалі терра інкогніта. Але це й цікаво: адже комуністичні власті були дуже зацікавлені можливостями медіумів і народних «пророків», берегли їх і самі вдавалися до їхніх послуг. Чимало з таких «посередників» перебували під їхнім пильним наглядом: достатньо поглянути на досвід болгарської ясновидиці Ванги, щоб зрозуміти деякі механізми їхньої взаємодії.

Видіння

Видіння Ванги почалися 1941 року з бесіди з тим, кого вона сама називала «вершником». Одного разу він просто з'явився у житті Ванги: був високий, неймовірно красивий, убраний, подібно до давнього воїна, в обладнок, що сяяв у місячному промінні. Його білий кінч тряс хвостом і рив копитами землю. «Вершник» спинився перед воротами дому Ванги у Струмиці, зійшов із коня й увійшов до темної кімнати. Його поява принесла у кімнату стільки світла, що стало ясно, мов за дня. Низьким голосом він сказав: «Скоро світ перевернеться і багато народу загине. На цьому місці ти стоятимеш і пророкуватимеш мертвим і живим. Не бійся! Я буду з тобою поруч, і казатиму те, що ти маєш їм передати!».

Ванга тремтіла зі страху. Під час цього «візиту» поруч із нею була сестра Любка, яка з поведінки Ванги дізналася, що щось діється. Вона відчувала, як сестра тремтить, і бачила, як вона звертається до когось невидимого. Але сама нічого не бачила. До ранку обидві не могли заснути від тривоги. Ким був той, хто явився Ванзі? Місцеві мешканці стверджували, що неподалік від дому Ванги колись закопали золоту статую вершника – правдавне фракійське божество Херос чи статую якогось царя. Це була тільки легенда, але сама Ванга наводила її як приклад духовного обґрунтування своїх видінь. Чи не тому вона так довго не бажала перебиратися до іншого місця? Багато хто казав, що свою силу вона черпала з місця, яке могло бути пов'язане з поганським культом. Ініціація могла відбутися й інакше.

де ця проста жінка ніколи не була.

Ванга і комунізм

Цікаво, що, окрім рідкісних фінансових перевірок, комуністична влада ігнорувала її діяльність або потай підтримувала, тоді як православні у Болгарії зазнавали гоніння. Інколи комуністи навіть зверталися до неї по допомогу: вона була «штатною провидицею» Тодора Живкова, хоч офіційно він це заперечував. Вона ухвалювала за нього важливі політичні рішення, а він телефонував до неї будь-якої пори або велів привозити її до себе. Саме Ванга порадила Живкову здійснити обмін грошей у Болгарії 1962 року. Комуністи оберегали дім Ванги, записували, хто й навіщо приходить, про що питає. Напевно, це було непогано джерело інформації для служб безпеки. Не раз пророчило відвозили до важливих персон на потаємні зустрічі.

Віра Ванги

Чи вірила Ванга в Бога? Вона не мала серйозного досвіду християнського життя, майже нічого не знала про вчення Церкви. Хоч вона й не заперечувала існування Бога і називала Його Христом, але її ставлення до Нього було специфічне: Христа вона описувала як вогняну кулю. А свої видіння вона пов'язувала з «силами», які інколи бачила в деталях. «Їхне вбрання нагадує обладунки, які блищать, немов риб'яча луска. Мабуть, серед них є й жінки. Їхне волосся схоже на водорості й м'яке, як гусячий пух, воно оточує голови у вигляді ореола. Дуже часто, повертаючись до свого дому в Петричі, я бачу, як вони порозідалися по кімнатах. Розмовляю з ними. Вони не кажуть, з якими цілями приходять сюди... Ці істоти... не знаю, як їх назвати... Вони нас контролюють».

Ванга під час своїх видінь відчувала тривогу, а коли впадала в транс, у домі починалися сварки й агресія. Сама ясновидиця після цих сеансів почувалася знесиленою, а роздратування виміщала на своїх родичах.

Ванга і окультизм

Наскільки далеко Ванга обходила стороною православних (хоч і могла звернутися за порадою, священника можна було знайти навіть у комуністичній Болгарії), настільки само охоче вона приймала окултистів. Її не раз просили висловитися про важливі постаті окультичного світу, наприклад, про Миколу Реріха. Одного разу вона сказала Святославу Реріху, що його батько був «неземною людиною», і навіть закликала сина продовжити справу батька. Анатолій Кашпировський також не оминув Вангу, відвідав її і висловив свою повагу.

Деякі її поради звучали як типові магичні рецепти. Одного разу до неї привели чоловіка, який, знівівши, накинувся на родичів із сокирою. Ванга порадила їм купити новий глиняний горщик, наповнити його водою з річки, зачерпуючи проти течії, і тричі полити хворого цією водою. Після цього, не обертаючись, кинути горщик назад. Чи це допомогло? Цілком імовірно, бо тут явно залучено магію. Віруюча людина говорила би про сповідь, покаєння, смирення, молитву.

Пророки і «пророки»

Доктринальні помилки Ванги, нехристиянські підстави її діяльності та порад – не дрібниця, а серйозна проблема. Це шлях безбожництва. І це тягне за собою серйозні моральні наслідки. Якщо людина не вірна у своїх учинках, то чи може вона нести повну відповідальність за погане? Звичайно, ні. Достатньо звернутися до ясновидиці, а вона допоможе уникнути наслідків поганих учинків. Чи є сенс звертатися до Бога, якщо доля вища за Нього? Очевидно, що такий світогляд не передбачає місця для Бога Живого.

З життя справжніх пророків відомо, що Бог не використовує людину як маріонетку. Навіть якщо людина відступає від Його волі (як було, скажімо, з Йоною), Бог чекає на її згоду. Пророцтва Бога ніколи не є наслідком насильства над людиною. Більше того, Бог, навіть проголошуючи кару, водночас каже, що її можна уникнути, якщо людина відвернеться від гріховного життя, покається. Спілкування Бога з людиною ніколи не буває одностороннім, це завжди також і звертання людини до Бога. Ні про яку молитву в учіннях Ванги й мови немає. А те, що частина її пророцтв сповнилася, свідчить якраз не на її користь: отже, вони були чимось більшим, ніж її фантазіями. З достатньою впевненістю можна сказати: то був контакт із силами пітьми.

По смерті Ванги її сестра Любка, за православним звичаєм, замовила за неї сорокоуст (молебень 40 днів). Під час тривання цієї молитви Ванга їй наснилася і сказала: «Любка, досить, досить молитов. Я на самому дні пекла. Вони не допомагають, від них вогонь ще більший».

У Болгарії не так багато тих, хто відомий на весь світ. А популярність Ванги була саме такою. Її не тільки не забувають, а й рекламують. У церкві, яку вона збудувала за свої гроші, сьогодні діє туристичний центр. Як узагалі так сталося, що ту церкву освятили? Там міститься портрет Ванги, виконаний у стилі ікони. Причина цьому – шалена доктринальна плутанина, який і досі не подолано краю в Болгарії.

КРЕДО.

**«...Скажи нам, коли станеться це? І яка буде ознака приходу Твого й кінця віку?»
(Мт. 24:3).**

Багатьох людей при розмовах про кінець світу охоплює невимовний страх. Але мова піде не про кінець світу. Мова – про останній час, тобто про закінчення людського правління і початок Божого Царства. Біблія говорить, що Ісус Христос повернеться на землю і впродовж тисячі років царюватиме тут.

Ірвін Бакстер

Звернімося до Святого Писання, зокрема до Книги пророка Даниїла, однієї з двох найбільш відомих пророчих книг Біблії. (Перша книга – це Об'явлення святого Івана Богослова). В останньому розділі ми читаємо про те, як Даниїл просить Бога допомогти йому зрозуміти те, що він сам же й написав.

Іноді Бог не відповідає на наші молитви так, як нам хочеться, але відповідає так, як нам треба. Іноді ми розчаруємося, коли Бог говорить нам «ні». Але Боже «ні» – це така сама добра відповідь, як і Його «так».

Отож Бог відповів: **«Іди, Даниїле, бо заховані й запечатані ці слова аж до часу кінця»** (Дан. 12:9). Діялося це в 550 році до Р. Х. І Бог сказав, що ніхто не зможе зрозуміти цього пророцтва, поки не настане останній час. Ми живемо в цей останній час, тому нам стає зрозумілим те, що було заховане від минулих поколінь. Це не значить, що ми мудріші або духовніші. Просто Всемогутній Бог забажав відкрити пророцтво про останній час людям, які живуть в цей останній час.

Нагадаємо, про що йшла мова. **«За першого року Валтасара, царя вавилонського, бачив Даниїл сон та пророцьке видіння голови своєї на своєму ложі. Того часу записав він сон, сказавши з нього головне. Даниїл заговорив та й сказав: Бачив я в своєму видінні вночі, аж ось чотири небесні вітри вдарили на Велике море. І чотири великі звірі піднялися з моря, різні один від одного»** (Дан. 7:1-3).

Даниїл побачив чотирьох звірів. Лева з орлиними крилами, ведмеда, леопарда, або пантеру, і десятирогого звіра. Що символізують собою ці тварини? Для того, щоб дізнатися про значення цих символів, не треба надто ламати голову. Тому що майже в кожному пророцтві можна знайти пояснення символів. Сама Біблія відкриває нам це.

Далі написано що четверо звірів представляють чотирьох власників (17-й вірш). Але це ще не все. У вірші 23-му написано: **«Четвертий звір – четверте царство буде на землі, яке буде різнитися від усіх царств, і пожере всю землю, і вимолотить її та розторожить її»** (Дан. 7:23).

Отож кожен звір представляє царство, або націю, і його правителя. Також відомо, що це пророцтво було проголошено 2500 років тому. Чи може бути, що воно вже виконалось і не має до нас ніякого відношення? Або виконається десь років через 500? А може, це пророцтво описує нашу сучасність?

Зауважмо, що звірі описані у перших восьми віршах сьомого розділу книги Даниїла. А в дев'ятому вірші читаємо: **«Я бачив, аж ось поставили престולי, і всівся Старий днями. Одежа його біла, як сніг, а волосся голови його немов чиста вовна, а престол його огняне полум'я, колеса його палахкотючий огонь»**. Про що це говорить? А про те, що відбудеться перехід від людського царства і правління до Божого Царства. Знову і знову Біблія говорить, що коли Ісус Христос прийде, Він скине людське правління і заснує Своє, вічне і неперушене Царство.

Отож, Даниїл побачив, як престולי звірів були повалені, а Ісус Христос був коронований як Цар царів і Пан над панями. Таким чином, ми переходимо в еру тисячолітнього панування Ісуса Христа. У Біблії вона названа Царством Божим. Але коли читаємо вірш 11, складається враження, що Даниїл ніби повертається назад, бо забув дещо сказати: **«Я бачив того часу, що від голосу великих слів, які цей риг говорив, я бачив, аж ось був забитий той звір, і було погублене тіло його, і було від-**

дане на спалення огню» (Дан. 7:11).

Що це за риг? У останнього звіра було 10 рогів. У Писанні сказано, що 10 рогів – це 10 царів, які об'єднуються в федерацію. І з середовища цих царів повстане цар, який скине трьох з них і стане великим.

Цей риг і стане антихристом. Отож кожен риг – це окремих цар. І ми маємо одного звіра, або одне царство, але з десятима царями. Це ніщо інше, як вказівка на якийсь альянс. Пізніше з середовища десяти царів повстане ще один, який знищить трьох з них і стане великим. І буде управляти усім світом до приходу Ісуса Христа.

Це пророцтво про антихриста. Біблія описує цього диктатора останніх днів наступними словами: чоловік гріха, син погібелі, беззаконник, невеликий риг, але найчастіше він названий звіром. Ще його називають антихристом. Усі ці синоніми вказують на світового правителя останніх днів. Писання навчає, що Христос скине антихриста і його релігійного соратника лжепророка в озеро вогненне. Сатана буде закутий на тисячу років і вкинений до безодні. Саме про це і говорить Даниїл.

А ось новозаповітний опис цієї події: **«І схоплена була звірина, а з нею неправдивий пророк, що ознаки чинив перед нею, що ними звів тих, хто знамено звірини прийняв і поклонився був образів її. Обоє вони були вкинені живими до огняного озера, що сіркою горіло...»** (Об. 19:20). Звір – політичний лідер, лжепророк – духовний. Обидва живими були вкинуті в озеро вогненне, яке горить сіркою. Мова про час, коли Ісус Христос прийде на землю і знищить антихриста.

А наступний вірш найголовніший: **«А решті тих звірів відняли їхні панування, а довгога в житті була їм дана аж до усталеного часу та години»** (Дан. 7:12). Зверніть увагу: мова йде не про десятирогого звіра, а про інші нації, згадані на початку. Після того, як Ісус знищить антихриста, віднята влада їхня, і життя дане їм тільки на час і строк. Після знищення антихриста у цих царств буде забрана влада. Таким чином буде покладений кінець людському правлінню і закладений початок Божому. У цих націй буде відібрана влада, але їхнє життя буде продовжене. Біблія говорить, що після всіх цих подій людство проіснує на землі ще тисячу років. Ті, хто переживе велику скорботу і Божий гнів, ввійдуть в епоху Тисячолітнього царювання Ісуса Христа як прості смертні. Біблія говорить, що під час Тисячолітнього царства люди будуть народжуватися і помирати. Зауважте – це не стосується відроджених людей, котрі під час другого приходу Ісуса Христа будуть

підхоплені. Згідно з Біблією, вони будуть управляти разом з Ісусом Христом як царі і священники.

Спробуємо визначити, на яку сучасну націю вказують ці звірі. Якщо ми вивчали раніше це питання, то вже звикли з думкою, що лев – це Вавилон, ведмідь – це Мідо-Персія, пантера (леопард) – Греція, а десятирого царство – Рим. Це загальновідоме тлумачення цього пророцтва. Однак якщо я зауважив, що в восьмому розділі описується битва між бараном і козлом. У 20-му вірші дається пояснення: **«Той козел (або баран), якого ти бачив, що**

на обкладинку найбільш читабельного журналу. Атеїсти бачили його, але не чули Божого голосу. Однак сьогодні ми чуємо його – Бог говорить, що Він повернеться в дні Великобританії і Росії.

Коли я вивчав пророцтва в 1980 році, до мене потрапила газета «Індіанополіс Стар». На своє велике здивування, у цій світській газеті я побачив наступний заголовок: **«Після британського лева – російський ведмідь»**. Це неймовірно! У 550 році до Різдва Христового Бог помістив ці символи в Біблію, а через кілька тисяч років редакція світської газети, сама про

котрого зберігалися ці давні пророцтва.

Ще один момент: Даниїл каже, що бачив, як крила були вирвані. Він бачив, як США відкололися від Великобританії. Чи можете ви уявити, що в 550 році до Р. Х. пророк бачив Декларацію незалежності, хоча і не знав, що він бачить. Він просив, щоб Бог йому це пояснив, але Бог відповів: «Ні». Бо ця інформація запечатана і призначається людям останнього часу, тобто нам із вами.

Коли була підписана Декларація незалежності? 4 числа сьомого місяця (липня) 1776 р. А про Америку сказано в четвер-

мав ті два роги, це царі мідян та персів. А козел, той волохатий, це цар Греції, а той великий риг, що між очима його, це перший цар» (Дан. 8:20-21).

Цікаво, чому всі стверджують, що ведмідь – це Мідія і Персія, а леопард – це Греція. Адже Біблія ясно говорить що Мідія і Персія – це козел, а Греція – це козел волохатий. Виходить, що або Бог поміняв назви царств, або ми щось переплутали. Більше того, не забуваймо, що всі ці царства мають бути на землі на момент другого приходу Христа.

А чи існує сьогодні Вавилон? Або Мідія і Персія? А як щодо Греції і Риму? Адже на основі пророцтва в сьомому розділі всі ці царства будуть існувати на момент другого приходу Христа.

Розглянемо кожне царство окремо. **«Передній був, як лев, а крила в нього орлині. Я бачив, аж ось були вирвані йому крила, і він був піднятий від землі, і поставлений на ноги, як людина, і серце людське було йому дане»** (Дан. 7:4). Отож перший звір – як лев. Бог не випадково вибрав символи для позначення тієї чи іншої нації. Він використав ті з них, які будуть мати значення в часи виконання пророцтва. Чи існує нині країна, національним символом якої вважається лев? У третьому виданні Міжнародного словника Вебстера написано, що це символ Великобританії. На Трафальгарській площі можна побачити велетенських левів, які дивляться на північ, південь, схід і захід. Таким чином, Бог вказує на те, що Великобританія буде однією з держав, яка існуватиме на момент приходу Христа.

«А ось звір інший, другий, подібний до ведмеда, і був поставлений на одному боці, і було три ребрі в його пащі між зубами його. І йому сказали так: Уставай, їж багато м'яса!» (Дан. 7:5). Як відомо, ведмідь – символ Росії. Я ніколи не забуду, як мені до рук потрапив випуск журналу «Тайм» від 21 травня 1984 року. На титульній сторінці був зображений велетенський ведмідь. І напис: **«Олімпійський безпорядок. Чому Радянський Союз сказав «ні»?»**.

У 1980 році США бойкотували Олімпійські ігри на території СССР. У відповідь Радянський Союз вирішив бойкотувати Олімпіаду-84. Журнал «Тайм» якраз і розповідав про цей бойкот. Ну і, відповідно, підібрав доречну картинку. Цей символ зійшов зі сторінок самої Біблії і потрапив

до не згодаючи, підтверджує Божу істину.

В описі лева говориться також: **«Передній був, як лев, а крила в нього орлині. Я бачив, аж ось були вирвані йому крила, і він був піднятий від землі, і поставлений на ноги, як людина, і серце людське було йому дане»** (Дан. 7:4). Сьогодні на землі є нація, символом якої вважається орел. Цей орел прикрашає доларові купюри. Зверніть увагу, що крила виходили з лева. А від кого виникли Сполучені Штати Америки? Від Великобританії. Зауважте, що Біблія вказала на походження Америки за 2300 років до її

тому вірші сьомого розділу Даниїла. Це не дуже важлива деталь, однак не менш цікава. Орел постійно символізує США. На всіх урядових документах видніється саме орел.

У бібліотеці можна побачити випуск журналу «Тайм» за 27.10.1980 року. У той час ситуація на Близькому Сході в районі Перської затоки була такою ж напруженою, як і сьогодні. Заголовок запитую: **«Чи станеться тут вибух?»**. І ілюстрація: орел і ведмідь задумливо дивляться на земну кулю, і шнур вже горить.

До чого все це? Щоб ми зрозуміли. Після того, як у звіра були вирвані орлині

виникнення. Бог знає кінець від початку. І Він хоче, щоб ми знали, що живемо в останній час. І мова не про те, що останній час скоро настане. Ні, ми вже живемо в останні часи. Ми є тим поколінням, для

крила, він став на ноги, як людина, і серце людське було йому дане. Ще один символ Америки – «дядько Сем». І мені здається, що це ніщо інше, як Боже нагадування людям останнього часу. Ісус

ОСТАННЬОГО ЧАСУ

Христос повернеться на землю в наш час. Наступний звір – леопард (в деяких перекладах – пантера). Він згаданий в шостому вірші сьомого розділу Книги

800 року нашої ери Німеччина була і залишається центром європейської історії. Упродовж останніх 120 років Німеччина домінує в Європі в інтелектуальному,

американського автора так і називається – «Четвертий і найбагатший рейх», і мова там йде про те, як німці завоювали післявоєнний світ.

христу і всіма способами будуть сприяти йому.

І ось що далі сказано: «Вони мають одну думку, а силу та владу свою віддають звірині», іншими словами – антихристу. Вони будуть на боці антихриста до Другого приходу Ісуса Христа. Тому що далі сказано, що вони будуть воювати з Ангелом.

Нам відомо, що Ісус Христос – це Агнець Божий, який бере на себе гріх світу. І далі ми читаємо, що Агнець отримає над ними перемогу. Тому що Він – Пан над панами і Цар над царями.

Отже, антихрист і ці 10 царів будуть керувати світом до приходу Христа. Коли Ісус повернеться, вони оголосять йому війну. Це вказівка на Армагедонську битву.

А тепер звернімо увагу на одну дуже важливу деталь. Коли Агнець вийде на боротьбу проти антихриста і світового правління останнього часу, Він вийде не Сам. З ним будуть люди, звані вибраними і вірними. Мова тут про нас із вами. А якщо вас не буде в числі тих людей, які повернуться на землю разом з Ісусом, значить, ви пропустили підхоплення.

Я б не хотів, щоб когось з вас спіткало таке нещастя. Люди, які прийдуть на землю разом з Ісусом Христом, – покликані, вибрані і вірні. По суті, всі ми покликані і в той же час сказано, що багато покликаних, але мало вибраних. Що означає бути покликаними Богом і бути вибраними?

Багато разів Ісус запрошував людей слідувати за Ним. Але у відповідь чув: «**Та я б з радістю, але зараз не можу, я щойно одружився, у мене багато справ**», «**А в мене батько помер, і мені треба його поховати**». **Останньому Ісус відповів: «Слідуй за Мною і зостав мертвим ховати своїх померлих».**

Коли ми покликані, ми повинні прийняти рішення послідувати за Ісусом Христом і підкоритися йому як Пану усього свого життя. Але це ще не все. Деякі люди покликані і навіть вибрані але вони не стали вірними. У Біблії Бог говорить: «**Будь вірним до смерті – і дам тобі вінець життя**». Якщо ви почали слідувати за Ісусом, а потім озираетесь в минуле, – ви не придатні до Божого Царства.

Отже коли Ісус повернеться на землю, з Ним прийдуть покликані, вибрані і вірні.

Але повернімося до тих 10 царів. У другому розділі книги Даниїла також говориться про 10 царів, але за допомогою зовсім інших символів. Там мова йде про величезного боввана. Голова його була з чистого золота, груди і руки – зі срібла, живіт і стегна були мідними, голінки зроблені з заліза, ноги частково залізні, а частково – глиняні.

Частково залізні і глиняні ноги уособлювали священну Римську імперію, утворену в 800 році н. е. Одні пальці на ногах були залізні, інші – глиняні. 10 пальців на ногах боввана – це 10 правителів, про яких ми вже з вами говорили. Це ті самі 10 царів, які оголосять війну Ісусові Христу. Читаємо: «**А за днів тих царів Небесний Бог поставить царство, що навіки не зруйнується, і те царство не буде віддане іншому народові. Воно потовче й покінчить усі ті царства, а само буде стояти навіки**» (Дан. 2:44).

З цього вірша стає зрозумілим, що 10 царів – це царство, яке буде спробою відродити в Європі священну Римську імперію. Якщо пам'ятаєте, священна Римська імперія об'єднувала території центральної Європи. Зверніть увагу на одну цікаву деталь. Глиняно-залізні ноги і пальці символізують священну Римську імперію. Ці ноги і пальці – це те саме, що й 10 царів у сьомому розділі Книги Даниїла. Це говорить про те, що священна Римська імперія відроджується і формується вже сьогодні.

Подивіться на карту Європи. Німеччина завжди є серцем Європи, Франція також посідає там важливе місце, як і Італія. Концепція імперії мала на увазі тісну взаємодію світської і духовної влади. Майже у всі часи Священної Римської імперії політичний лідер був вихідцем із Європи, а духовний – з Ватикану. Багато людей вважають, що Священна Римська імперія перестала існувати в 1806 році, і це справді так. Але лише на певний час.

Біблія передбачає, що ця імперія буде існувати в час Другого приходу Ісуса Христа. А десять глиняно-залізних пальців на ногах боввана і десять рогів звірини стануть основою влади антихриста.

Священна Римська імперія відроджується в нас на очах. В 1957 році організувався спільний ринок, а в 1997 році з'явився Європейський Союз, який об'єднує 27 держав. ЄС налічує 500 млн. людей. У них спільна економіка, своя валюта і свій президент. Це не що інше, як ознаки відродження Священної Римської імперії. Не мине багато часу, як на сцені історії з'являться антихрист і лжепророк.

Повернімося до 24-го вірша: «**Десять рогів визначають, що з того царства встане десять царів, а по них встане інший, що буде різнитися від попередніх, і скине трьох царів**» (Дан. 7:24).

Даниїл побачив, як цей ріг скинув трьох царів. Тут ми знаходимо особливу прикмету особи антихриста. Він з'явиться на світовій сцені, підкорить або знищить трьох царів і стане великим. Він сам стане антихристом. Ось що про нього сказано в 21-му вірші: «**Я бачив, що цей ріг учинив бій зі святими і переміг їх**» (Дан. 7:21).

Це вказує на період Великої скорботи. Велика скорбота розпочнеться за три з половиною роки до Армагедону і триватиме до Другого приходу Ісуса Христа. Пророк говорить, що цей ріг – це боротьба зі святими, і він перемагав їх.

Але настане час, і царством заволодіють святі: «**Аж ось прийшов Старий днями, і даний був суд святим Всевишнього, і надійшов умовлений час, і царство взяли святі**» (Дан. 7:22). Нам відомо, що все це відбудеться напередодні Другого приходу Христа. Антихрист буде правити під час Великої скорботи, яка триватиме 3,5 року. Поки не повернеться Старий днями, тобто. Ісус Христос, Він знищить антихриста і його релігійного партнера лжепророка. Після цього до влади прийдуть святі Бога Всевишнього.

Звернімо увагу на 23-й вірш: «**Четвертий звір – четверте царство буде на землі, яке буде різнитися від усіх царств, і пожере всю землю, і вимолотить її та розторочить її**» (Дан. 7:23). Це передбачення про світове правління, котре буде пожирати всю землю, вимолотить і розторочить все. Це пророцтво збувається просто на очах. Світове правління ховається під маскою глобалізації. Просто на наших очах народжуються новий світовий порядок, нове світове правління.

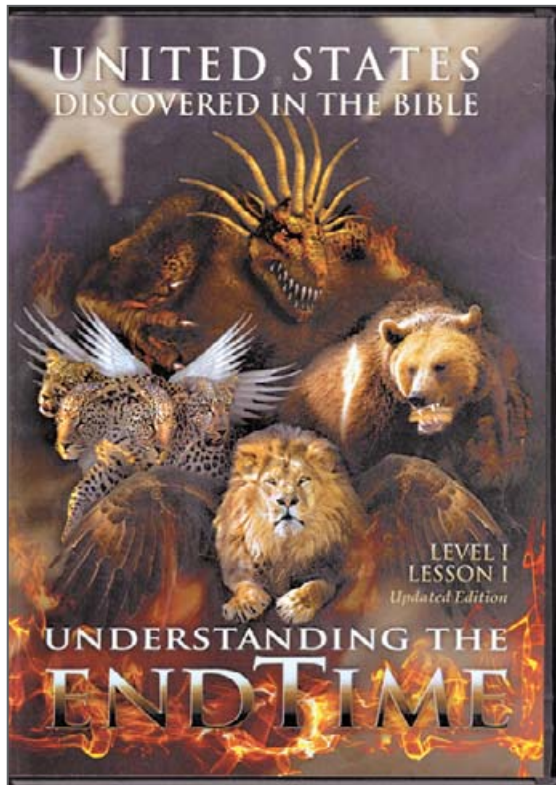
Після того, як світове правління буде затверджене, воно почне пожирати весь світ. Це все станеться в близькому майбутньому, цього не уникнути. Це, звичайно, не потішає, проте нас повинен підбадьорити вірш 27: «**А царство, і панування, і велич царств під усім небом буде дане народові святих Всевишнього. Його царство буде царство вічне, а всі панування йому будуть служити й будуть слухняні**» (Дан. 7:27).

Цікаво, як це станеться? А от як. Антихрист звершить своє останнє вторгнення в Ізраїль. Це називатиметься Армагедон. У пророка Захарії сказано: «**І зберу всі народи до Єрусалиму на бій...**» (Зах. 14:2). Ізраїль буде у відчаї. Напад відбудеться з північного боку. Ізраїльська армія чинитиме опір, але під натиском світової армії антихриста ізраїльтяни вимушені будуть відступати. Поштовхом до війни світового уряду з Ізраїлем послужить союз між Іраном та Росією. На якусь мить може здатися, що Ізраїль ось-ось чезне з карти світу. Пригадайте, як багато погроз на цю тему ми чуємо в останній час.

Я уявляю собі змучених ізраїльських солдат, які не можуть протистояти противнику. Вони дивляться на свою зброю, а потім проголошують: «Месія!». Вони розташовані навпроти Олівної гори і знають, що коли Месія прийде, то Він спуститься саме на цю гору. Вони підіймають свої очі і промовляють: «Месіє, у нас більше немає сил, нам треба, щоб Ти прийшов вже».

У той час, як їхня поразка буде здаватися неминучою, згідно з Біблією, Сам Господь при голосі архангела і Божої труби зійде з небес. Ісус Христос прийде, знищить антихриста і буде коронований як Цар царів і Пан над панами.

Цікаво, що всі символи з сьомого розділу Книги Даниїла повторюються і в Книзі Об'явлення, яка написана на 700 років пізніше. У 13-му розділі ми знаходимо ті самі символи, але з деякими змінами. Наприклад, замість чотирьох звірів ми зустрічаємо лише одного. Чому? Це з'ясуємо наступного разу.

Даниїла. «**Потому я бачив, аж ось звір інший, мов пантера, а в нього на спині чотири пташині крилі. Цей звір мав чотири голови, і була йому дана влада**».

Цікаво, про кого тут сказано? З левом, ведмедем та орлиними крильми розібратися було набагато простіше. Як тільки про них прочитав – все відразу ж стало зрозумілим. А от з леопардом все було інакше. Я молився і просив Бога допомогти мені. Мене не залишало відчуття того, що леопард уособлює Німеччину. Однак у мене не було жодних доказів. Я просив, щоб Бог дав мені пояснення. І сталося щось неймовірне.

Якось я проводив зібрання в містечку Мельбурні в штаті Луїзіана. Прокинувся вранці і почув всередині голос: «Піди купи газету». Мені здалося це дуже дивним, але голос було таким чітким, що я мерщій зістрибнув з ліжка, одягнувшись і побіг на вулицю. Запитав у перехожих, де можна купити свіжі газети. І мені порадили зайти в одне кафе. Я поїхав туди. І поруч з кафе побачив автомат, де можна було придбати газету. Я опустив монетку і витяг газету. Заголовок, який я побачив, мене буквально приголомшив. Німеччина продає танки «Леопард» Нідерландам. Я знав, що Америка мала винищувачі під назвою «Орел», і зрозумів, що між назвами збройної техніки і символами країни існує якийсь зв'язок. Прочитавши згодом в іншій німецькій газеті статтю, де говорилося, що «Леопард» – це найкращий танк у світі і що він має величезний попит серед країн НАТО, а США настільки задоволені «Леопардом», що створили свій танк таким чином, аби всі його деталі були взаємозамінні з «німцем», я зрозумів, що таким чином Бог показав мені, що леопард символізує Німеччину.

Наступним було питання: а як зрозуміти слова пророцтва про те, що леопардові дана була влада? Я подумав: яка нація мала владу за останні 120 років? І згадав, що три останні найбільші у світі війни: франко-пруську, Першу світову і Другу світову почала одна і та ж країна – Німеччина.

Отже леопардові була дана влада. Якось я натрапив на ще одну статтю, яка була опублікована в журналі «Ньюс Уїк» за 9 квітня 1984 року. Цілий розділ журналу був присвячений Європі. Серед всього іншого там була колонка під назвою «Німецька хвороба». Автор статті порушував цілу купу питань: «Чому Німеччина завжди задумує війни? Як виправити німецьку психіку? Як вилікувати німецьку душу?».

Там також було написано, що з часів Карла Великого – першого імператора Великої священної Римської імперії з

індустріальному і військовому секторах. Адольф Гітлер завоював майже весь світ. Багато людей вважає що йому не вистачило якихось трьох днів, щоб поставити всю Європу на коліна.

І ось що насправді сталося. Внаслідок прориву німецьких танкових об'єднань більша частина військ союзників опинилася відрізаною і притиснутою до моря. Американська армія зазнала великих втрат. Ситуація була настільки страшною, що прем'єр-міністр Великобританії Вінстон Черчилль оголосив всесвітній день посту і молитви. У відповідь сталося щось неймовірне. У той час, як Європа постила і молилася, Гітлеру здалося що перемога німецьких військ біля міста Дюнкерк була підозріло легкою. Він припустив, що союзники заманюють його в пастку. І наказав негайно припинити наступ, скликавши на раду всіх головнокомандуючих.

Можете уявити собі їхню лють і гнів? Адже вони знали, що перемога у них в руках, а тут приходить стоп-наказ. Військова нарада тривала кілька днів. Згодом Гітлер таки наказав відновити бойові дії. Однак він не знав, що поки він радився, Великобританія і вдень і вночі вивозила з Франції війська союзників. В цій операції були задіяні всі морські судна Англії і Франції, які переправили союзну армію через англійський канал. Як наслідок, 350 тисяч людей, серце військової потуги союзників, були безпечно евакуйовані. Коли німецькі війська відновили наступ, на території Франції залишалось всього 40 тисяч французьких солдатів. Усі решта були в Англії, звідки трохи пізніше й розпочали форсування Ла-Маншу, що стало поворотним моментом в ході війни. Цей випадок був настільки незвичайним, що Черчилль назвав його «Дюркенським чудом».

Ось вам і загадка історії – «Дюркенське чудо». А тепер знову повернімося до нашої пантери, точніше, леопарда. У нього є одна разюча відмінність – чотири голови. У лева одна голова, у ведмеда – одна, а в леопарда аж чотири. Чому?

Нам відомо, що в біблійних пророцтвах звір представляє націю або її правителя. Число голів показує піднесення і занепад цієї нації. Звідки ми це взяли? З Книги Об'явлення, де в 17-му розділі описується семиголова звірина. Сім голів – це сім царів, п'ять з яких вже впали, один вже є, а інший ще не прийшов. Як це стосується Німеччини?

Усі, мабуть, чули про Перший рейх. Слово «рейх» означає «царство». Були також Другий рейх і Третій, відомий нам як гітлерівська Німеччина. Четвертий рейх підіймається в теперішній час. Книга одного

Отож у леопарда чотири голови. Але це ще не все. У пророка Даниїла сказано, що на спині в нього чотири крила. Що це за крила і чи взагалі вони мають якесь значення? Але якщо орлині крила лева мають значення, то і ці чотири крила мали б щось означати. Що ж це за чотири пташині крила?

Виявляється, в Європі є нація, символом якої є птах. Півень – це національний символ Франції. Чи ви чули про франко-німецький альянс? Франція і Німеччина спільно відновлювали Європу після Другої світової війни. А далі вони разом створили Європейський Союз – центр світової влади і правління. Отже, ми бачимо, що крилатий леопард вказує не на саму лише Німеччину, а ще й на Франко-Німецький альянс, союз леопарда і півня. Ще раз нагадаю, що ці символи були згадані ще в 550 році до Р. Х. але нам вони стали зрозумілими лише після того, як в післявоєнній Європі виник Франко-Німецький альянс. Біблійні пророцтва просто вражають. Інакше їх не назвати.

Але перейдімо до останнього звіра. Ось що про нього сказано: «**Потому я бачив у видіннях тієї ночі, аж ось четвертий звір, страшний і грізний, та надмірно міцний, і в нього великі залізні зуби. Він жер та трощив, а решту ногами своїми топтав, і він різнився від усіх звірів, що були перед ним, і мав десять рогів**». (Дан. 7:7).

Зауважмо, що цього звіра Даниїл не зміг ні до кого вподібнити. Він не зміг його порівняти з жодною твариною, але зате вказав на його головну відмінну рису – 10 рогів. Що ж це за роги?

Не треба сильно ламати голову над цим питанням, тому що в 24-му вірші дається пояснення: «**А десять рогів визначають, що з того царства встане десять царів, а по них встане інший, що буде різнитися від попередніх, і скине трьох царів**» (Дан. 7:24).

Отже мова йде про одне царство з десятима правителями. Це вказівка на якийсь союз чи федерацію. Більш детально про це говориться в Книзі Об'явлення. Читаємо: «**А десять тих рогів, що бачив ти їх, то десять царів, що ще не прийняли царства, але приймуть владу царську із звіриною на одну годину**» (Об. 17:12).

Про кого тут йдеться? Про диктатора останніх днів, про антихриста. Ми бачимо, що ці десять царів підкоряться владі антихриста і стануть його прихильниками, але приймуть владу зі звіриною на одну годину. Година тут не означає 60 хвилин. Година – це образний вираз, який означає короткий час. Ці царі підкоряться анти-

«Гриль-паті» на горі Кармел

Моя улюблена страва американської кухні — яловичина, смажена на грилі, їхньою мовою — «біфстейк». Але нічого спільного з нашим біфштексом вона не має. Річ тут навіть не в тому, що яловичина там зовсім інша. Смаження стейка на відкритому вогні — не просто приготування їжі, це особливе дійство. І хто кращий гриль-майстер, той і керує на вечері.

І це цілком справедливо. Головне — не упустити з виду, що є Гриль-Майстер над всіма нами, щоб не опинитися в непривабливому становищі на Його «гриль-вечірку», як це вийшло з Ізраїлем на горі Кармел.

Там, на горі, що височіє над долиною Ізреел, більше відомою як Ар-Мегідо, чи Армагедон, зібрав цар Ахав за вказівкою пророка Божого Іллі весь Ізраїль, а також 450 пророків Ваала і чотири сотні пророків Астарті.

Часи були тяжкі. Після смерті Соломона, сина Давида, народ розколовся на дві нерівні частини. Два племена залишилися вірними нерозумному сину Соломона Ровоаму і почали називатися Юдеєю, або Південним царством.

Десять же пішли за молодим і гарячим Єровоамом (за Соломоном був начальником податкової поліції в домі Йосипа) і утворили Північне царство, або Ізраїль.

І сказав Єровоам у своєму серці: «Тепер вернеться царство до Давидового дому! Якщо народ цей буде ходити до Єрусалиму, щоб приносити жертви в Господньому домі, то вернеться серце цього народу до їхнього пана, до Рехав'ама, царя Юдиного». І порадився цар, і зробив два золоті тельці, і сказав до народу: «Досить вам ходити до Єрусалиму! Оце, Ізраїлю, боги твої, що вивели тебе з єгипетського краю». І поставив він одного в Бет-Елі, а одного в Дані. І зробив він жертвине місце на пагірку, і настановив священників з усього народу, що не були з Левієвих синів» (1 Цар. 12:26-31).

Так почалося відхилення Ізраїлю від дороги Господньої. Минуло небагато часу, перш ніж народ вирішив, що в Бет-Елі, а тим більше в Дан, ходити не обов'язково, і почав поклонятися, як кажуть, «на місцях» — Ваалу, місцевому божеству народів землі, що була віддана Ізраїлю у володіння за обітницею, і Астарті, божеству Сідонському. І ось на горі Кармел «підійшов Ілля до всього народу і сказав: «Чи довго ви будете скакати на двох галузках? Якщо Господь — Бог, ідіть за ним!». Та не відповів йому народ ані слова» (1 Цар. 18:21).

Ілля був першим, хто задав це питання нащадкам Якова. Перш ніж ввести їх в землю обітовану після 40-літнього походу пустинню, Ісус Навин вже збирав народ Божий, кажучи: «А тепер бійтеся Господа й служіть Йому в невинності та в правді, і повідкидайте богів, яким служили ваші батьки на тому боці Річки та в Єгипті, та й служіть Господеві. А якщо зле в очах ваших служити Господеві, виберіть собі сьогодні, кому будете служити, — чи богами, яким служили ваші батьки, що по тому боці Річки, та чи богами аморейським, що ви сидите в їхньому краї. А я та дім мій будемо служити Господеві» (Єг. 24:14-15). На що тоді «відповів народ та й сказав: «Борони нас, Боже, покинути Господа, щоб служити іншим богам!» (24:16). А тепер народ мовчав.

Ізраїль опинився між двох богів. Як би сказали сьогодні — намагався сидіти на двох стільцях, стояти двома ногами в різних човнах. Погодьтеся, поза не дуже зручна, але... така звична! Коли ми укладали завіт з Богом, чи не говорили ми собі, що ніколи не підемо на поводу в богів цього світу. Але все наше життя — боротьба між Духом Христовим, що вже живе в нас, і все ще живучими богами світу цього, «бо тіло бажає противного духові, а дух противного тілу, і супротивні

вони один одному, щоб ви чинили не те, чого хочете» (Гал. 5:17).

Боги тіла вселяють в нас оманливе почуття впевненості в благополуччі, у зв'язках, у стабільній роботі, у правлячій політичній партії — в усьому, що так раптово може щезнути, не залишивши нам життєвої опори, дати яку може лише Господь.

Чому народ не відповів ні слова? Чи засумнівався, що Господь — єдиний Бог? Можливо. Чи боявся видимих пророків Ваала і влади, що їх підтримувала, більше, ніж Бога невидимого? Можливо.

Ми не знаємо. Але ясно одне: перебувати між двох богів некомфортно — як би не образити когось з них. То нехай самі розбираються. А з пророками розклад очевидний. Ілля — єдиний пророк Господній, а проти нього тільки пророків Ваала — 450 душ. І це не рахуючи групи підтримки з 400 пророків Астарті.

«І сказав Ілля до народу: «Я сам позоставив Господній пророк, а пророків Ваалових — чотири сотні й п'ятдесят чоловіків. І нехай дадуть нам двох бичків, і нехай вони виберуть собі одного бичка, і нехай заріжуть його, і нехай покладуть на дрова, а огню не покладуть. І я приготую одного бичка, і дам на дрова, а огню не покладу. І ви покличете ім'я бога вашого, а я покличу ім'я Господа. І станеться, той Бог, що відповість огнем, — Він Бог!». І відповів той народ та й сказав: «Це добре слово». І сказав Ілля до Ваалових пророків: «Виберіть собі одного бичка, і приготуйте першу, як би численніші, і покличете ім'я свого бога, а огню не покладете». І взяли вони того бичка, що він дав їм, і вони приготували й кликали Ваалове ім'я від ранку й аж до полудня, говорячи: «Ваале, почуй нас!». Та не було ані голосу, ані відповіді. І сказали вони біля жертівника, що зробили. І сталося опівдні, і сміявся з них Ілля й говорив: «Кличте голосом сильнішим, бо він бог! Може, він роздумє, або відлучився, або в дорозі! Може, він спить, то прокиньтесь!». І стали вони кликати голосом сильнішим, і кололися, за своїм звичаєм, мечами та ратицями, аж лилася з них кров. І сталося, як минувся південь, то вони пророкували аж до часу принесення хлібної жертви — та не було ані голосу, ані відповіді, ані слуху... І сказав Ілля до всього народу: «Підійдіть до мене!». І підійшов увесь народ до нього, а він поправив розбитого Господнього жертівника. І взяв Ілля дванадцяті каміння, за числом племен синів Якова, до якого було слово Господнє, говорячи: «Ізраїль буде ім'я твоє!», і збудував із того каміння жертівника в ім'я Господнє, і зробив рова площею на дві саті насіння навколо жертівника. І наклав дров, і зарізав бичка та й поклав на дровах. І він сказав: «Наповніть чотири відрі води, і нехай виллють на цілопалення та на дрова». І сказав: «Повторіть!». І повторили. І сказав: «Зробіть утретє!». І зробили втретє! І потекла вода навколо жертівника, а також рів наповнився водою. І сталося, в час принесення хлібної жертви, що підійшов пророк Ілля та й сказав: «Господи, Боже Авраамів, Ісаків та Ізраїлів! Сьогодні пізнають, що Ти Ізраїлів Бог, а я Твій раб, і що все оце я зробив Твоїм словом. Вислухай мене, Господи, вислухай мене, і нехай

пізнає цей народ, що Ти — Господь, Бог, і Ти обернеш їхнє серце назад!». І спав Господній огонь та й пожеж цілопалення, і дрова, і каміння, і порох, і вилизав воду, що в рові... І побачили це всі люди та й попадали на обличчя свої й говорили: «Господь, — Він Бог, Господь, — Він Бог!». І сказав до них Ілля: «Схопіть Ваалових пророків! Нехай ніхто не втече з них!». І похапали їх, а Ілля звів їх до потоку Кішон та й порізав їх...» (1 Цар. 18:22-40).

Під час «гриль-паті» на горі Кармел пророк Ілля не тільки продемонстрував, хто в цьому світі найвищий Гриль-Майстер, а й виклав нам три важливі уроки. Один — з галузі математики, другий — з політики, третій — зі сфери взаємовідносин з Богом.

Розрахунки народу були гранично прості: один бог по той бік, один — по цей. Богів скорочуємо, залишаються пророки: один до 850. Ілля явно був в меншості.

Одне лише не було враховано: Ваал — бог видуманий, його не існує, він — нуль. А на скільки нуль не мнж, хоч на 850, хоч на мільйон, він як був нулем, так нулем і залишиться. Господь же безмежний. А безмежність, помножена навіть на один, дає безмежність.

Далі: у Божому Царстві нема місця демократії. Царів не вибирають шляхом голосування. Та й істина не визначається кількістю голосів. Якщо б перед потопом провели референдум, буде чи не буде нуде падати з неба, Ной опинився би в явній меншості.

Чи очікує Бог від нас всезнання? Ні. Чи очікує Бог, щоб ми завжди мали слухність? Ні.

Чи очікує від нас Бог, що ми ніколи не будемо помилятися? Ні. Бог очікує, щоб ми були Йому вірні. Тому що лише Йому відома істина. Тому що Він Сам і є Істина. І Життя. І Дорога.

І нарешті, «взяв Ілля дванадцяті каміння, за числом племен синів Якова, до якого було слово Господнє, говорячи: «Ізраїль буде ім'я твоє!», і збудував із того каміння жертівника в ім'я Господнє» (1 Цар. 18:31-32).

Не десять і не два, а 12. Бо всі племена в сукупності — народ Божий. Пророк звелів також вилити на жертвник 12 відер води — знову ж таки, за числом племен синів Якова. Бо кожне з них гасило вогонь духа Божого в Його народі. «І спав Господній огонь та й пожеж цілопалення, і дрова, і каміння, і порох, і вилизав воду, що в рові. І побачили це всі люди та й попадали на обличчя свої й говорили: «Господь, — Він Бог, Господь, — Він Бог!» (1 Цар. 18:31-32).

Ізраїль був розділений на частини. Ізраїль зрадив свого Бога, поклоняючись безмовним ідолам. Але Господь, як і раніше, залишається вірним Своєму народові.

Як би ми не збивалися зі своєї дороги, як би не дробили Тіло Христове на деномінації і конфесії, в Його очах Божий народ, як і раніше, єдиний. Воістину, «це милість Господня, що ми не погинули, бо не покінчилося Його милосердя — нове воно кожного ранку, велика бо вірність Твоя!» (Псал. 3:22-23).

Сергій ГОЛОВІН.

«Зелена» хвороба

Смуток через чуже добро чи благо, небажання добра іншому, неприязнь до людини, яка має те, що хотіли би мати ви, — усе це називається заздрістю. Коли чийсь успіх сприймаються як власне приниження, як своя поразка, чиєсь багатство — як свої злидні, чийсь прибуток — як особиста втрата, — це також ознаки заздрості. Мудрий Соломон відкриває нам причину виникнення заздрості: «... весь труд та весь успіх учинку викликає заздрість одного до одного» (Екл. 4:4).

В основі цієї проблеми лежить наша людська гордість, яка при успіхах і досягненнях інших людей говорить: «Мене не помітили, мене гідно не оцінили, не нагородили, а я такий славний і чудовий... Невже я гірший за інших?..»

«Легідне серце — життя то для тіла, а заздрість — гнилизна костей» (Прип. 14:30). Заздрість не приносить нічого доброго в наше життя, навпаки, як будь-який інший гріх, вона тільки руйнує наше здоров'я і взаємовідносини з людьми.

Через заздрість вчинена велика кількість злочинів, і найбільший з них — це зрада, вбивство і розп'яття нашого Господа Ісуса Христа. Духовенство і священники заздрили успіхові Господа, Його впливу на людей, кількості учнів і послідовників, Його повазі, посвяченню і любові людей до Нього. Почуття заздрості, викликане Його успіхом, не давало священникам жити спокійно, поки вони Його не вбили.

Заздрість Каїна до рідного брата Авеля призвела до першого пролиття людської крові, першого вбивства на землі.

Цар Саул через заздрість до кінця життя втратив спокій і переслідував царя Давида, хоч той переміг велетня Голіафа, який наганяв жах і страх на все військо Ізраїлю. Героя переслідували, він став вигнанцем.

Рідні брати кинули Йосипа помирати в глибоку яму, а потім продали в рабство, тому що батько любив його більше за інших братів — за його чесність і пошану до батька. Сні Йосипа не давали спокою їх гордості.

Вільям Шекспір назвав заздрість «зеленою» хворобою. Часто причиною цієї хвороби стає низька самооцінка, незнання правди про те, що кожна людина — особлива для Бога і кожен Бог любить більше за всіх. У Нього нема улюбленців, нікому не дано заробити Його любов, адже Бог — це любов (1 Ів. 4:8). Він полюбив нас такими, якими ми є.

Якщо ми приймаємо це об'явлення про Божу любов до нас, то нам не треба більше доказувати собі чи комусь іншому, що ми гідні любові і похвали, що ми чогось варті. Сам Бог оцінив нас так високо, що віддав заради кожного з нас Свого Сина, щоб ніхто не загинув, а мав життя вічне. Нас прийняв і любить Бог — це найвища оцінка і похвала, в якій ми набуваємо свою гідність і самоповагу, сприймаючи себе як коштовність Божу. Знання своєї вартості і значущості в Божих очах дає нам можливість більше не почуватися обділеними і приниженими через чийсь успіх і досягнення.

«Любов... не заздрить» (1 Кор. 13:4). У серці, наповненім Божою любов'ю, немає місця заздрості. Ось один випадок, що стався в лікарні. У двомісній палаті одночасно поклали двох тяжкохворих чоловіків. Вони не могли самостійно пересуватися, їм потрібен був повний спокій, тому ні телевізора, ні радіо в палаті не було. Не виявилось також нікого з близьких людей в цьому місті, хто зміг би їх відвідувати. Єдиним заняттям, єдиною радістю і розвагою для них було спілкування один з одним.

За кілька днів вони переговорювали про все, все розповіли про себе, говорили було більше ні про що. Тоді чоловік, якому сталося легко біля вікна, ледве піднімаючись, почав описувати товаришу по палаті те, що він бачив за вікном лікарні: прекрасний парк з озером посередині. Озером плавали чудові птахи — білі лебеді, оперення яких нагадувало про святість і чистоту, про вічність і сутність життя. На лавочці біля озера сиділа літня пара, занурившись в роздуми і спогади. Алеєю парку йшли закохані, взявшись за руки, вони будували плани на майбутнє. Життя попереду здавалося їм безмежно добрим і щасливим. День був теплим і сонячним. Тишу зрідка порушував сигнал

велосипеда, на якому стежинами парку колесив п'ятирічний малюк. Газони в парку були акуратно підстрижені, а над квітковою клумбою дзижчав чорний блискавичний джміль.

Розповіді про те, що діялось за вікном, так захопили товариша, що йому здавалось, що він вже не лежить в маленькій лікарняній палаті, а сам прогулюється чудовим парком і насолоджується його красою.

Так минали дні за днями. Здавалось, біля затихав і тіло швидше поправлялося, коли ти подумки, здоровий і міцний, опиняєшся на волі, серед здорових людей. Але одного дня раптово почуття радості і піднесення у чоловіка, що слухав ці розповіді, змінилося відчуттям жалю і подратування. Його почала мучити заздрість. Чому не його ліжко стоїть біля вікна і не його очі спостерігають за всім, що відбувається?

Коли приходять заздрість, дружба і любов відступають. Цього чоловіка більше не тишили розповіді товариша, а подратування і образи наростали з кожним днем. Думка перебралася до вікна не давала йому спокою. Однієї ночі чоловік, чие ліжко стояло біля вікна, почав задихатися від сильного нападу кашлю. Його сусід міг дотягнутися до кнопки виклику лікаря, але він відвернувся до стіни і не спробував допомогти товаришу. Кашель ставав все тишим і через деякий час зовсім затих.

Вранці медсестра на обході виявила мертве тіло чоловіка, який лежав біля вікна. Коли його вивезли з палати, його сусід зажадав, щоб його перенесли на ліжко біля вікна. Докладаючи зусиль, він нарешті виглянув у вікно і побачив там... лише білу стіну. Той, хто лежав раніше на цьому місці, придумував всі ті дивовижні розповіді, щоб відволікти свого товариша від сумних думок, хвороби і сильного болю, щоб якось втішити і урізноманітнити довгі дні. Лише тепер його сусід зрозумів, що той чоловік був його другом і турбувався про нього.

Як часто ми починаємо заздрити і в результаті ненавидимо тих людей, які бажають нам тільки добра. Як же позбутися заздрості і придбати свободу?

Насамперед, треба виявити в собі заздрість і визнати її гріхом, а не просто рисою характеру. Потім через молитву покаяння відректися від неї. У Святому Писанні апостол Петро закликає всіх нас: «Отож відкладіть усяку злобу, і всякий підступ, і лицемірство, і заздрість, і всякі обмови, і немов новонароджені немовлята, жадайте щирого духовного молока, щоб ним вирости вам на спасіння, якщо ви спробували, що добрий Господь» (1 Петр. 2:1-3).

По-друге, треба усвідомити, що «де заздрість та сварка, там безлад та всяка зліч!» (Як. 3:16). При підступах і «закипанні» заздрості навчимося одразу згадувати, що з її приходом в наше життя прийдуть тільки неприємності.

Третє. Біблія закликає навчитися радіти разом з тими, що радіють, а не заздрити, адже заздрість — це «трюмб», що заважає нам одержувати ті блага (прибуток, успіх), які приготував для нас Бог. «Завидуюча людина спішить до багатства і не знає, що прийде на неї нужда» (Прип. 28:22).

По-четверте, треба молитися за суперника, благословляти його і бажати всього найкращого, того, що ти бажав собі і своїм дітям. Вчитися виконувати повеління Господа: «Любіть ворогів своїх» (Мт. 5:44). Коли ми молимося за людину, якій заздримо, Бог змінить наше серце. Умо наповниться Божою радістю і любов'ю.

Далі потрібно безперестанку пам'ятати про велику любов Божу до нас. Це допоможе уникнути низької самооцінки.

І нарешті треба запросити Ісуса Христа як Господа і Спасителя у своє життя.

Филимон і канон

Іноді здається, що деякі книги Біблії ніяк не вписуються в те, що ми вважаємо священним каноні. До таких, напевне, можна віднести Писню над піснями, в якій нема ні заповідей, ні пророцтв — лише романтика з еротикою.

Або візьмімо Книгу Еклезіяста, в якій автор, незважаючи на дуже «правильний» висновок, чудово аргументує, що в житті смислу не було, нема і не буде. Він все пережив і ніде його не знайшов, тому не радить іншим його шукати.

А ось ще Послання до Филимона. Невеликий діловий лист, кажучи сучасною мовою, короткий меседж, імейл, в якому Павло дає пораду Филимону, як поведистися з утікачем рабом, що обікрав свого господаря.

Якщо цього листа порівняти з посланнями до римлян чи коринтян, виникає питання: навіщо його включили в канон? Тільки тому, що його автор — Павло?

Але якщо ми почитаємо уважно, та ще й поміркуємо над описаною (здебільшого між рядків) ситуацією, то можна буде зрозуміти логіку тих, хто, все-таки, включив цього листа в канон Нового Заповіту. І тим самим дав змогу мільйонам і мільйонам читачів ознайомитися не тільки з тим, до чого Павло закликав слухачів і читачів своїх «повчальних», «великих» послань чи листів, але й як він сам застосовував благодать Божу у своєму житті.

Уявімо собі сцену, на якій відбува-

ється дійство. Із листа Павла ми мало що дізнаємося про Филимона. Але є й додаткові джерела, з яких нам відомо, що Филимон був знатним і багатим чоловіком, жив в Колосах, де, можливо, і навернувся до Христа через проповіді апостола Павла.

І він, і його дружина Апфія були людьми гостинними. Вони перетворили свій дім на місце для постійних зібрань віруючих. Мандрівні християни, а особливо проповідники Євангелія, знаходили в їхньому домі щирий прийом і притулок. Дім Филимона в Колосах існував ще в п'ятому столітті. Кажуть, що Филимон став свого часу єпископом і був з дружиною побитий камінням за царювання Нерона. Нерон помер в 68 році, а найсильніші гоніння на християн почалися в 64-му. Лист Павла написаний десь в 61-63 рр. з тюрми. Виходить, усе, що відбувалося, укладалося в кілька років.

Що ж сталося між Филимоном і Онисимом, його рабом? Рабами в домі

багато і знатної людини були не тільки ті, хто працював в городі чи на полях, прибирав і охороняв дім. Рабами були і управителі, і ті, хто займався фінансами у господаря, і люди творчих професій. Та й взагалі, поняття раба в ті часи дещо відрізнялося від наших уявлень про рабство. Особливо якщо ми вирости зі словами з букваря: «Ми — не раби. Раби — не ми».

Можливо, Онисим посідав досить високе становище в домі Филимона, був наділений довірою і втік, захопивши з собою не сапу чи лопату, а — не виключено — добру здобич, касу господаря. І тут важлива не стільки втрата фінансова, хоча й це нікого з нас ніколи не радує, скільки зруйноване довіря, зламані стосунки, як кажуть, удар у спину. Зрада того, кому віриш як собі, дуже болюча і, за словами сучасних дослідників, за впливом на людину її можна порівняти зі смертю ближнього.

Вкрадено не лише гроші, золото чи прикраси, а й внутрішній світ: поруйнована надія на людей; рана надзвичайно болюча; до Бога звучить запитання: «Чому? Навіщо?».

Наскільки можна зрозуміти, користі Онисиму вкрадене не принесло, як ніколи не приносило користі злодіям ні до нього, ні після нього. Спустив у Римі все — потрапив у тюрму. На щастя, там зустрів Павла і увірував у Христа.

Усе, здається, складається добре. Минув час, і Филимон заспокоївся, почав забувати про крадіжку і зраду, біль затиш. Ну, а Онисим, звичайно, покався в гріхах своїх і працює тепер для Бога з Павлом.

І тут Павло — а можна припустити,

що це була його ініціатива, — говорить, що справу не закінчено, що Онисиму необхідно повернутися до Филимона. І пише листа, повідомляючи про прихід Онисима, в якому просить простити втікачеві і... повернути його Павлові. Більше того, окрім листа, Павло посилав й самого Онисима, хоча, здається, можна було все полюбовно вирішити й заочно.

Уявіть собі реакцію Филимона, який читає Павлового листа. Він вже зумів втамувати свій біль і гіркоту глибоко в серці. І тепер все виплеснулося знову, пам'ять повертає всі деталі того, що сталося, праведний гнів наповнює серце. А попереду ще й зустріч з Онисимом.

А тепер уявіть собі почуття самого Онисима. Йому належить лицем в лице зустрітися з тим, кого він обманув, обікрав, зрадив. Як Филимон його зустріне? І чи захоче взагалі зустрічатися? А можливо, й покарає?

Навіщо Павло це робить? Чому хоче, щоб і Онисим, і Филимон пройшли через цю болючу для обох зустріч? Для чого потрібно «різати по живому», воскрешати минуле?

Прощення не буває без жертви, без болю, без страждань. Причому для обох сторін, але насамперед, звичайно, для того, хто повинен простити. Прощення алогічне, воно не вписується в цінності повсякденного життя. На думку навколишніх, воно завдає шкоди і небезпечно для суспільства.

З точки зору сусідів Филимона, простити Онисиму — значить заохотити інших рабів до гріховних вчинків. З точки зору сусідів батька блудного сина, прийняти сина після всіх образ — значить заохочувати інших синів не поважати

батьків, розтринькувати спадок, руйнувати сімейні засади. І в цьому погляді присутні здоровий глузд, своя логіка, своя мудрість життя.

Милість, благодать, прощення — завжди нелогічні, несправедливі, завжди небезпечні для навколишніх, для тих, хто бачить ситуацію з боку. Прощення, як і зрада, діють руйнівним чином. Але якщо зрада руйнує довіря, надію, внутрішній мир, то прощення руйнує стіни самоправедності і осудження, якими ми відгороджуємося від ближніх і Бога.

Однак, на відміну від зради, прощення це й збудовує. Воно відновлює наші відносини, наші внутрішні зв'язки. Повертає мир і легкість буття. Дозволяє відверто дивитися в очі іншій людині. Знімає сердечний тягар.

І Филимону, і Онисиму треба було пройти через цей очищувальний вогонь взаємного прощення, щоб благодать Божя стала не тільки тим, у що вони вірили, а й тим, чим вони жили й будуть жити. Щоб благодать і милість Божя пронизували всю їх сутність, усе їх життя, усі їхні відносини.

Це боляче, тяжко, страшно, як було боляче, тяжко, страшно Ісусу прощати всім нам, що обманули, обікрали і зрадили Його. Але Він через це пройшов і розчистив цю дорогу для нас. І не тільки розчистив, а й допомагає нам іти нею.

Отож Павлів лист Филимону цілком справедливо залишено в каноні. У ньому ми знаходимо багато потрібного для нашого навчання. Дякуємо Павлові, дякуємо Филимону, дякуємо Онисиму, дякуємо Христу — ми в чудовій компанії.

Роман НОСАЧ.

Скарби Острозьких

... Надворі був 1581 рік від Різдва Христового, 12 серпня. Іван Федоров, котрий мав у своєму житті не одну сотню смутків, повідчиняв усі вікна кімнати-келії, узав до рук надруковану Біблію, ще не зшити й не склеєну, поцілував її пахучі сторінки та став на коліна, нікого не соромлячись.

Цієї святої миті він чекав усе своє життя! Як же довго він мріяв про це! Мільйони та мільярди живих і мертвих могли позаздрити йому в цей момент! Позаздрити добрими заздрощами. Федоров усвідомив, що він, як і Ван Чжень у Китаї та Йоганн Гутенберг у Німеччині, — обранець Божий, призначена Всевишнім людина для звершення однієї важливої місії на землі — поширення Слова Божого. Тепер Біблія точно досягне всіх країв рідної землі!

Навколо Федорова зібралось багато народу — перекладачі, слудей, помічники. Усі вони у великому благоговінні віддавали шану Тому, Хто дозволив звершити це чудо, — Автору Біблії, Богові. По їхніх щокках текли скупі чоловічі слюзи. Товариство вчисто мовчало. Так довго мовчало, що геть тиша задзвеніла у вухах. Тоді хтось тихо завів «Вірую», зупинили роботу верстата, і цей гімн підхопили інші присутні: «В Єдиного Бога Отця, Вседержителя, Творця неба і землі, всього видимого і невидимого. І в Єдиного Господа Ісуса Христа, Сина Божого, Єдинородного, що від Отця народився перше всіх віків, Світло від Світла, Бога істинного від Бога істинного, рожденного, несотвореного, єдиносущного з Отцем, що через Нього все сталося. Він для нас, людей, і ради нашого спасіння зійшов з небес, і вполотився від Духа Святого і Марії Діви, і став чоловіком. І розп'ятий був за нас при Понтії Пилаті, і страждав, і був похований. І воскрес на третій день, як було написано. І вознісся на небо, і сидить праворуч Отця. І знову приїде у славі судити живих і мертвих, і Царству Його не буде кінця. І в Духа Святого, Господа Животворчого, що від Отця походить, що Йому з Отцем і Сином однакове поклоніння і однакова слава, що говорив через пророків. В Єдину, Святу, Соборну і Апостольську Церкву. Визнаю одне хрещення на відпущення гріхів. Чекаю воскресіння мертвих. І життя будучого віку. Амінь». А на вулиці вже лунали церковні дзвони — вісники великого торжества!

Історична довідка

У 1574 році Іван Федоров вмістив символ віри «Вірую» у свою друковану «Азбуку». А перша повна слов'яномовна Острозька Біблія була надрукована фантастичним на той час тиражем — 1500 примірників. На виготовлення цього першодруку в Федорова пішло півтора року, враховуючи те, що спершу папір виготовляли на закордонній папірні та привозили до Острога. Історики стверджують, що Острозька

Біблія була надрукована на папері, виготовленому в Польщі та Німеччині.

На сьогодні у світі збереглася 351 книга першодрукованих Острозьких Біблій. В Україні — 70. У Музеї книги і друкарства в Острозі — два примірники. Один — той, що в експозиції, — унікальний. Унікальний тим, що з 1581 року він ніколи не полишав межі Острога. Цю книгу називають шедевром слов'янської книгодрукування. Післямову до цієї книги написав Іван Федоров. Та спершу Федоров спробував надрукувати два пілотні примірники, аби роздивитися, почитати, так би мовити, оцінити...

Ініціатором і меценатом створення Острозької Біблії був український князь Костянтин Острозький. А сам Федоров провів найбільш плідний період свого творчого життя саме в Острозі. За все своє життя він видав 12 книг. Дві — у Москві, дві — у Заблудові, дві — у Львові і шість — в Острозі. Для перекладу Біблії староруською мовою князь Костянтин Острозький запросив до Острога вчених мужів із найповажніших навчальних закладів Європи. Іхнє перебування в українському місті не обмежилось лише перекладом тексту Святого Письма. Щоб текст Біблії був канонічним, потрібні були люди, які знають мови і котрі перекладали Біблію з латини, старосервської і грецької. Князь запросив до Острога викладачів із Падуї, Венеції, Афіні, Кракова.

Приїхала сила-силенна розумного народу. І князь Костянтин подумав, що якщо є викладачі, чому б не взяти учнів? Так завдяки Біблії утворилася Острозька академія.

Друкуючи Острозьку Біблію, Іван Федоров уперше у світі застосував шість видів друкарських шрифтів. Але основним став шрифт, запозичений у місцевих писарів. І тому нині, розглядаючи острозький примірник Святого Писання, можна побачити, яким було канцелярське письмо на Волині в XVI ст. У цій книзі більше 1200 сторінок, і нараховує вона 3 мільйони 240 тисяч друкованих знаків. У ній немає жодної помилки. Устаткування для друку було дерев'яним, лише окремі елементи були металевими. Спеціальні майстри-інтралігатори виготовляли палітурки, в Острозі почали працювати власні папірні.

Та задовго до друку Біблії в Острозі у Китаї з VI-VIII ст. після Р. Х. способом сілографії (різблення по дереву) виготовлялися цілі сторінки текстів. Пізніше китаєць Бі Шен у 1041-1049 рр. використовував рухомі розбірні літери для друку з допомогою матриць і пуансонів. Уперше набірний друк із використанням дерев'яних літер було винайдено в Китаї, автор винаходу — Ван Чжень (1290-1333).

Сам Іван Федоров ще виготовляв зброю, був фанатом своєї справи. Із невідомих причин посварився з Костянтином Острозьким і переїхав до Львова. Помер у «борговій ямі».

Андрій МЕДВЕДЕВ.

Дещо більше, ніж духовна проблема

Одна знайома вчителька молодших класів розповіла, що їй назавжди довелося відмовитися від однієї вправи для класу під назвою «покажи і скажи», яку вона застосовувала під час обідньої перерви. Останньою краплею для неї став випадок, коли одна учениця розповіла всьому класу про те, як співмешканець її бабусі намагався застрелити бабусю.

Маленька дівчинка продемонструвала, які гоні слова вживали двоє дорослих, кричачи одне на одного. Вчителька розповіла, що найважче було не заспокоїти інших дітей, які були більш ніж схвилювані, а перекопати цю дівчинку, що випадок, який стався, — це не норма.

Учителі, лікарі, пастори і соціальні працівники по всьому світу можуть послівчувати становищу цієї вчительки. Коли діти ростуть в середовищі насильства чи наркоманії, найперше, чого вони потребують, — це побачити, що так не повинно бути, що це не нормально.

Для цієї дитини «нормальним» було те, що вона завжди бачила і знала. Саме тому дитина, виростаючи в середовищі насильства, також вдається до насильства, а налякана дитина, вирішивши, починає лякати інших.

Ми виростили у світі, де «сильні пожирають слабких». Покоління за поколінням люди спостерігали за тим, як цунами змивають з лиця землі цілі села, грязеві потоки ховають під собою немовлят, а стержняники пожирають гниюче тіло оленів. І ми почали думати, що це нормально, що так було завжди. Однак це не так.

Згідно з Біблією, людина — це не якийсь випадковий запізнілий мандрівник в природі. Людина була створена, щоб стати володарем космосу, і все, що покладено їй під ноги, повинно було існувати в мирі і гармонії (Пс. 8:7). Однак тепер це не так (Євр. 2:5-8).

Мир був порушений бунтом людства проти свого Творця. Коли чоловік і жінка вирішили стати, як боги, діючи в спілці зі змієм, Бог проголосив прокляття над всім, що перебувало під правлінням людини, — і це прокляття вплинуло на все у світі.

Зверніть увагу на контраст між Божими благословеннями в першому розділі Книги Буття і Його прокляттями в третьому розділі. Сама земля тепер збунтувалася проти людської праці (1 М. 3:17). Покликання жінки як носія життя було прокляте болем дітонародження (1 М. 3:16). Замість життя, яке панувало в саду, тепер всюди панує смерть, і всі нащадки Адама приречені повертатися в порох

тління (1 М. 3:19). Люди, яким на прожиття були дані рослини, змушені тепер споживати тіло тварин, тому тварини перебувають в страху перед людьми, а не в підлеглості (1 М. 9:1-4).

Апостол Павло говорить, однак, що це прокляття творіння не мистиве, а сповнене надії. Так само, як Бог оберігає людство від дерева життя, щоб наші тіла вічно не мучилися в цьому жахливому грішному стані (1 М. 3:22-24), Він не дає людині керувати космосом, щоб вона прагнула до звільнення від рабства тління (Рим. 8:18-25). Усе творіння нині перебуває в «рабстві тління», але очікує об'явлення синів Божих.

Розкол між носіями образу Божого і їх володіння-моя пояснює, чому апостол говорить про те, що «все творіння разом зітхає й разом мучиться аж досі» (Рим. 8:22). Він використовує слова з третього розділу Книги Буття. Усе творіння перебуває в «неволі тління», однак з нетерпінням очікує «з'явлення синів Божих» (Рим. 8:19, 22). На підставі цього тексту ми знаємо, що події, які відбулися в Едемському саду, вплинули на весь космос. Всього космос до гріхопадіння Адама перебував в стані миру.

У Біблії також відкрито, як світ буде приведений в порядок. Коли Ісус проповідував на берегах Галілейського моря, Він не просто обіцяв небеса — Він продемонстрував, що має владу над вітрами і хвилями, над демонічними духами, над хворобами і над самою смертю.

Наприкінці Бог у Христі повністю поверне прокляття назад. Це означає повернення до родючості, яка існувала в Едемі, (Єз. 47:12; Об. 22:1-3), до ідеальної гармонії в людських відносинах (1 Кор. 13:8-12), у житті тварин (Іс. 11:6-8), і в усьому, що перебуває у владі Сина Людського, Господа Ісуса. Земля одержить свого Царя.

А до тих пір ми покликані жити в очікуванні. Ми очікуємо об'явлення слави і страждаємо, «очікуючи сінства, відкуплення нашого тіла» (Рим. 8:18, 23). Наше сприйняття цього світу викривлене і буде залишатися таким, поки ми не визнаємо, що прокляття смерті — це не «нормальне».

Ми повинні ставитися до смерті як до агресора. Дивлячись на криваву боротьбу навколо нас, у тому числі і в царстві тварин, ми повинні розуміти: «Ворог зробив це».

Тим часом ми працюємо над тим, щоб нести мир в цей світ, надломлений злом, — як людським, так і нелюдським. Опечалені розлученнями, абортми, усілякими гріхами, землетрусами та ураганами, паразитами і хижакками, ми чуємо голос Отця: «Це не нормально, так бути не повинно».

Рассел Д. МУР.

Павутина життя

Колись, давним-давно, Господь подивився на Адама, що сумно ходив в оточенні тварин, і сказав: «Недобре, щоб бути чоловіку самотнім».

Що було далі — тим, хто читає Біблію, відомо. Спочатку появилась Єва, потім пішли діти, внуки, правнуки... Родичів, друзів і просто знайомих стало стільки, що інколи від цього робилося «недобре».

Найчастіше ми цю фразу — «недобре, щоб бути чоловіку самотнім» — згадуємо у зв'язку з одруженням, шлюбом, сім'єю. Але можна сприймати її і як ознаку того, що ми, люди, — істоти соціальні. Ми потребуємо один одного, нам потрібні друзі, співрозмовники, «жилетки», в які можна поллукати, наставники, вчителі. І ми, у свою чергу, комусь потрібні для цього ж.

Ми пов'язані у своєму крузі життя з багатьма людьми найрізноманітнішими нитками, зв'язками, стосунками. З одними в нас дуже тісні і близькі відносини — це

наша сім'я, рідні, друзі. Із значно більшою кількістю людей у нас так зване «шапкове» знайомство. Третіх ми знаємо заочно, чули про них, можливо, спілкувалися через Інтернет, але ніколи не зустрічалися особисто.

Є в соціальній психології теорія «шести рукостикань», згідно з якою кожна людина опосередковано знайома з будь-яким іншим жителем планети через недовгий ланцюжок спільних знайомих. У середньому цей ланцюжок складається з шести-семи осіб, що засвідчує, який малий наш світ.

Якщо уявити цю теорію в графічному вигляді, то це буде малюнок, дуже схожий на павутину, — багато ниток, переплетених між собою.

Апостол Павло, говорячи про громадське життя, написав, що Церква — це «тіло, суглобами й зв'язками з'єднане й зміцнене». Чи, як сказано в іншому перекладі, «зв'язане тісними вузами».

Напевне, Бог з самого початку задумував, що всі зв'язки, вузи, нитки між

людьми будуть «тісними». Але, на жаль, ми пішли іншою дорогою...

Нам нічого не відомо про відносини між Адамом і Євою, але що відбувалося і відбувається між їх дітьми та іншими нащадками включаючи нас з вами, ми знаємо досить добре. Із книг, із медіа, із життя своїх церков і своїх сімей.

Гріх, егоїзм, самозакоханість, образа, подратування, гнівливості — можна перераховувати без кінця причини руйнування відносин, розриву зв'язків між людьми. Те, що будувалося роками й зусиллями, руйнується в одну мить, легко й безвідповідально.

Людина — не острів в океані. Нам потрібна ця павутина життя — багато людей, з котрими ми тим чи іншим чином пов'язані. Вона тримає нас на поверхні життя, як гамак утримує того, хто лежить на ньому.

Одна жінка, якій минуло 114 років, говорила, що їй хочеться померти. Тому що помер її чоловік, померли діти, подруги і друзі. Залишилися ті, хто далеко від неї в силу свого віку і не розуміє її, і вона почувалася глибоко самотньою.

Поки навколо нас є ті, кого ми любимо і хто любить нас, життя, попри всі труднощі, весь біль і страждання, має сенс.

Мудра жінка і розумна жінка: ДЕ ПРОЛЯГАЄ МЕЖА?

«Мудра жінка будує свій дім, а безумна своєю рукою руйнує його» (Пр. 14:1).

«Хто жінку чеснотну знайде? А ціна її більша від перел» (Пр. 31:10).

Розумна жінка, виявивши помилку чоловіка, тицьне його носом. І нагадає, що вона його про це попереджала.

Мудра жінка — підтримує, підбадьорить, іноді зробить вигляд, що нічого не помітила.

Розумна жінка у кризовій ситуації візьме кермо правління і навчить чоловіка жити правильно.

Мудра жінка дуже тонко покаже йому напрям і підтримує в намірі дійти туди.

Розумна жінка на роботі буде намагатися бути кращою за інших і не робити помилок. При цьому більшість колег будуть ставитися до неї дуже насторожено.

Мудра жінка створить у колективі атмосферу любові і тепла.

Розумна жінка буде втручатися в життя своїх дорослих дітей, давати їм непрошені поради та рекомендації, розповідати про те, як правильно ростити дітей.

Мудра жінка дозволить дітям отримати свій життєвий досвід і підтримує в будь-якій ситуації.

Розумна жінка буде боротися з впливом свекрухи, відстоювати свою незалежність від батьків, лягати з ними через їх поради.

Мудра жінка навчиться посміхатися, слухати мовчки, погоджуватися. І робити по-своєму. З любов'ю.

Розумна жінка хоче змінити весь світ, переробити всіх людей навколо.

Мудра жінка почне змінюватися сама. І прийме інших такими, якими вони є.

Розумна жінка думає, що щасливий той, хто має слухність.

А мудра жінка знає, що має слухність той, хто щасливий.

Ольга ВІЛЯЄВА.
Психолог.

Телепрограму «Вірую» дивіться на нашій сторінці в Інтернеті viryuu.at.ua, а також на сайтах YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 17-й годині). На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

ВІРУЮ

№ 8 (187)
серпень 2014 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viryuu.at.ua

Газета віддрукована
в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.

СЕРЕДА — 19 год. (молодіжне служіння)

ЧЕТВЕР — 18.30.

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.

ПОНЕДІЛОК — 19 год. (молодіжне служіння)

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.

Християнська церква
www.bethesda-church.org

Богослужіння
відбувається:
Неділя - 11:00
Середа - 18:30

За адресою: м. Львів,
вул. І. Блажкович, 14 (уч. № 52)
Чекаємо вас!

ЗАПРОШУЄМО на служіння в церквах християн віри євангельської:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10, 14 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлєєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ — 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.;
ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать» вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.)
НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 19 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ — 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15, (Дім побуту); НЕДІЛЯ — 14.30 год.;
ЧЕРВОНОГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 18.30 год.;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ — 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ — 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27, НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.; вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
МОНАСТИРИСЬКА, вул. Січ.стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ — 10, СЕРЕДА — 19 год.;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ — 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.;
КОПИЧИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА — 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10;
НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 19 год.;

м. Чернівці:

вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ — 9 і 17 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ — 9 і 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Горіхівська, 32 (на румунській мові); НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Івана Підкови, 18 (Садгора); НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.;
Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ — 10, ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 18 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma,
НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.; тел. +39 (329)735-26-92.

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00
(Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00
(розбір Біблії)

Субота: 18:00
(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ
РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА
о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ
о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА
о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ
о 21.30 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ
о 20.00 — «Вірую»
о 20.35 — «Людина і вічність»
о 22.45 — «Вірую і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.45 на хвилях «Променя» —
передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ —
о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ —
о 10 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА —
молодіжне
служіння о 19 год.

Адреса:
м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

